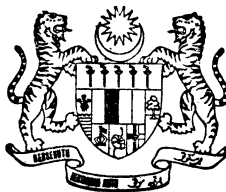

**Jilid II
Bil. 34**

**Hari Jumaat
15hb Disember, 1972**

PENYATA RASMI
OFFICIAL REPORT

DEWAN RAKYAT
HOUSE OF REPRESENTATIVES

PARLIMEN KETIGA
Third Parliament

PENGGAL PARLIMEN KEDUA
Second Session

KANDUNGANNYA

JAWAPAN-JAWAPAN MULUT BAGI PERTANYAAN-PERTANYAAN
[Ruangan 4307]

RANG UNDANG-UNDANG:

Rang Undang-undang Perbekalan, 1973 (14hb Disember, 1972) [Ruangan 4336]

USUL:

Anggaran Pembangunan, 1973 (14hb Disember, 1972) [Ruangan 4336]

MALAYSIA
DEWAN RAKYAT YANG KETIGA

Penyata Rasmi

PENGGAL YANG KEDUA

Hari Jumaat, 15hb Disember, 1972

Mesyuarat dimulakan pada pukul 2.30 petang

YANG HADIR :

Yang Berhormat Tuan Yang di Pertua, TAN SRI DATUK CHIK MOHAMED YUSUF BIN SHEIKH ABDUL RAHMAN, P.M.N., S.P.M.P., J.P. Datuk Bendahara Perak.

Yang Amat Berhormat Timbalan Perdana Menteri dan Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri, TUN DR ISMAIL AL-HAJ BIN DATUK HAJI ABDUL RAHMAN, S.S.M., P.M.N., S.P.M.J. (Johor Timor).

Yang Berhormat Menteri Kewangan, TUN TAN SIEW SIN, S.S.M., J.P. (Melaka Tengah).

- „ Menteri Perhubungan, TAN SRI HAJI SARDON BIN HAJI JUBIR, P.M.N., S.P.M.K., S.P.M.J. (Pontian Utara).
- „ Menteri Perdagangan dan Perindustrian, TUAN MOHAMED KHIR JOHARI (Kedah Tengah).
- „ Menteri Hal Ehwal Sarawak, TAN SRI TEMENGGONG JUGAH ANAK BARIENG, P.M.N., P.D.K., P.N.B.S., O.B.E., Q.M.C. (Ulu Rajang).
- „ Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat, TAN SRI V. MANICKAVASAGAM, P.M.N., S.P.M.S., J.M.N., P.J.K. (Klang).
- „ Menteri Pembangunan Negara dan Luar Bandar, TUAN ABDUL GHAFAR BIN BABA (Melaka Utara).
- „ Menteri Kerja Raya dan Tenaga, DATUK HAJI ABDUL GHANI GILONG, P.D.K., J.P. (Kinabalu).
- „ Menteri Kesihatan, TAN SRI LEE SIOK YEW, P.M.N., A.M.N., P.J.K. (Sepang).
- „ Menteri Kebudayaan, Belia dan Sukan, DATUK HAMZAH BIN DATUK ABU SAMAH, S.M.K., D.S.R., S.I.M.P. (Raub).
- „ Menteri Teknologi, Penyelidikan dan Kerajaan Tempatan, DATUK ONG KEE HUI, P.N.B.S. (Bandar Kuching).
- „ Timbalan Menteri Kewangan, TUAN ALI BIN HAJI AHMAD, S.M.J. (Pontian Selatan).
- „ Timbalan Menteri Pertanian dan Perikanan, DATUK ABDUL SAMAD BIN IDRIS, J.M.N., A.M.N., P.J.K. (Kuala Pilah).
- „ Timbalan Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat, TUAN LEE SAN CHOON, K.M.N. (Segamat Selatan).
- „ Timbalan Menteri Jabatan Perdana Menteri dan Timbalan Menteri Pertahanan, Y.M. TENGKU AHMAD RITHAUDEEN AL-HAJ BIN TENGKU ISMAIL, P.M.K. (Kota Bharu Hilir).

- Yang Berhormat Timbalan Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri, TUAN MOHAMED BIN YAACOB, P.M.K., S.M.T. (Tanah Merah).
- „ Setiausaha Parlimen kepada Perdana Menteri, DATUK WAN ABDUL KADIR BIN ISMAIL, D.P.M.T., P.P.T. (Kuala Trengganu Utara).
- „ Setiausaha Parlimen kepada Menteri Penerangan, TUAN SHARIFF AHMAD (Langat).
- „ Setiausaha Parlimen kepada Menteri Perhubungan, TUAN MOHAMED BIN UJANG, A.M.N., P.J.K. (Jelebu-Jempol).
- „ Setiausaha Parlimen kepada Menteri Pelajaran, TUAN MOHAMED BIN RAHMAT, K.M.N. (Johor Bahru Barat).
- „ Setiausaha Parlimen kepada Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat, TUAN HAJI RAMLI BIN OMAR, K.M.N., P.M.P. (Krian Darat).
- „ TUAN HAJI NIK ABDUL AZIZ BIN NIK MAT, J.P. (Kelantan Hilir).
- „ Y.A.M. TUNKU ABDULLAH IBNI ALMARHUM TUANKU ABDUL RAHMAN, P.P.T. (Rawang).
- „ TUAN HAJI ABDUL RASHID BIN HAJI JAIS, A.D.K. (Sabah Selatan).
- „ TUAN HAJI ABDUL WAHAB BIN YUNUS (Dungun).
- „ PENGHULU ABIT ANAK ANGKIN, P.P.N. (Kapit).
- „ TUAN ABU BAKAR BIN UMAR (Kubang Pasu Barat).
- „ TUAN HAJI AHMAD BIN ARSHAD, A.M.N. (Muar Utara).
- „ TUAN AHMAD BIN HAJI ITHNIN (Melaka Selatan).
- „ TUAN HAJI AHMAD DAMANHURI BIN HAJI ABDUL WAHAB, P.M.P., P.J.K. (Hilir Perak).
- „ TAN SRI HAJI NIK AHMED KAMIL, D.K., P.M.N., S.P.M.K., S.J.M.K. (Ulu Kelantan).
- „ PUAN BIBI AISHAH BINTI HAMID DON, A.M.N., P.J.K. (Kulim Utara).
- „ DR AWANG BIN HASSAN, S.M.J. (Muar Selatan).
- „ TUAN AZAHARI BIN MOHD. TAIB, S.M.K., J.S.M., A.M.N., J.P. (Sungei Patani).
- „ DATUK PENGARAH BANYANG ANAK JANTING, Q.M.C., P.N.B.S., P.B.S. (Julau).
- „ CHEGU BAUDI BIN UNGGUT (Bandau).
- „ TUAN BOJENG BIN ANDOT (Simunjan).
- „ TUAN BUJA BIN GUMBILAI (Tuaran).
- „ TUAN AWANG BUNGSU BIN ABDULLAH (Limbang-Lawas).
- „ TUAN HAJI AWANG WAL BIN AWANG ABU (Santubong).
- „ TUAN CHAN FU KING (Telok Anson).
- „ TUAN CHAN SIANG SUN, A.M.N., P.J.K., J.P. (Bentong).
- „ TUAN CHAN YOON ONN (Ulu Kinta).
- „ DR CHEN MAN HIN (Seremban Timor).
- „ TUAN MICHAEL CHEN WING SUM (Ulu Selangor).
- „ TUAN VALENTINE COTTER *alias* JOSEPH VALENTINE COTTER (Bau-Lundu).
- „ TUAN PETER PAUL DASON (Pulau Pinang Utara).

Yang Berhormat TUAN V. DAVID (Dato Kramat).

- „ TUAN EDWIN ANAK TANGKUN, A.B.S. (Batang Lupar).
- „ TUAN FAN YEW TENG (Kampar).
- „ DATIN HAJAH FATIMAH BINTI HAJI ABDUL MAJID, J.M.N., P.I.S. (Batu Pahat Dalam).
- „ TUAN THOMAS SELVARAJ GABRIEL (Pulau Pinang Selatan).
- „ TUAN HANAFIAH HUSSAIN, A.M.N. (Jerai).
- „ TUAN HASHIM BIN GERA (Parit).
- „ TUAN RICHARD HO UNG HUN (Sitiawan).
- „ TUAN HOR CHEOK FOON (Damansara).
- „ TUAN HUSSAIN BIN HAJI SULAIMAN (Besut).
- „ TAN SRI SYED JAAFAR BIN HASAN ALBAR, P.M.N. (Johor Tenggara).
- „ DATUK KHOO PENG LOONG, P.N.B.S., O.B.E. (Bandar Sibu).
- „ TUAN EDMUND LANGGU ANAK SAGA, P.B.S. (Saratok).
- „ TUAN LATIP BIN HAJI DRIS (Mukah).
- „ TUAN LEE SECK FUN, K.M.N. (Tanjong Malim).
- „ TUAN LIM CHO HOCK (Batu Gajah).
- „ TUAN LIM KIT SIANG (Bandar Melaka).
- „ TUAN LOH JEE MEE (Batang Padang).
- „ TUAN WALTER LOH POH KHAN (Setapak).
- „ DATUK PETER LO SU YIN, P.G.D.K. (Sandakan).
- „ TUAN ANDREW MARA ANAK WALTER UNJAH (Betong).
- „ TUAN HAJI MAWARDI BIN LEBAI TEH (Kota Star Utara).
- „ DR MOHAMED BIN TAIB, P.M.K., P.J.K. (Kuantan).
- „ TUAN MOHD. DAUD BIN ABDUL SAMAD (Kuala Trengganu Selatan).
- „ TUAN MOHD. NOR BIN MD. DAHAN, A.M.N., J.P. (Ulu Perak).
- „ TAN SRI MOHAMMAD SAID BIN KERUAK, P.M.N., S.P.D.K. (Kota Belud).
- „ TUAN MOHD. TAHIR BIN ABDUL MAJID, S.M.S., P.J.K. (Kuala Langat).
- „ TUAN HAJI MOHAMED YUSOF BIN MAHMUD, A.M.N. (Temerloh).
- „ TUAN HAJI MOHD. ZAIN BIN ABDULLAH (Bachok).
- „ DATUK ENSKU MUHSEIN BIN ENSKU ABDUL KADIR, D.P.M.T., J.M.N. (Trengganu Tengah).
- „ WAN MOKHTAR BIN AHMAD, P.J.K. (Kemaman).
- „ DATUK HAJI MUSTAPHA BIN HAJI ABDUL JABAR, D.P.M.S., J.M.N., A.M.N., J.P. (Sabak Bernam).
- „ TUAN JONATHAN NARWIN ANAK JINGGONG (Lubok Antu).
- „ TUAN NG HOE HUN (Larut Selatan).

Yang Berhormat RAJA NONG CHIK BIN RAJA ISHAK, P.J.K. (Kuala Selangor).

- „ PENGARAH RAHUN ANAK DEBAK (Serian).
- „ TUAN R. C. M. RAYAN *alias* R. C. MAHADEVA RAYAN (Ipoh).
- „ TUAN SEAH TENG NGIAB, P.I.S., S.M.J. (Muar Pantai).
- „ DR S. SEEVARATNAM, P.J.K. (Seremban Barat).
- „ TUAN HAJI SHAFIE BIN ABDULLAH, A.M.N., B.C.K. (Baling).
- „ TUAN SOH AH TECK, A.M.N. (Batu Pahat).
- „ DR A. SOORIAN (Port Dickson).
- „ TUAN SU LIANG YU (Bruas).
- „ TUAN SULAIMAN BIN BULON, P.J.K. (Bagan Datoh).
- „ WAN SULAIMAN BIN HAJI IBRAHIM, S.M.K. (Pasir Puteh).
- „ TUAN SULAIMAN BIN HAJI TAIB (Krian Laut).
- „ PENGIRAN TAHIR BIN PENGIRAN PATERA (Kinamis).
- „ TUAN TAI KUAN YANG, A.M.N., P.J.K. (Kulim-Bandar Bharu).
- „ DATUK TAJUDIN BIN ALI, D.P.M.P., P.J.K. (Larut Utara).
- „ DR TAN CHEE KHOON (Batu).
- „ TUAN TAN CHENG BEE, A.M.N., J.P. (Bagan).
- „ TUAN TIAH ENG BEE, P.I.S. (Kluang Utara).
- „ TUAN TIBUOH ANAK RANTAI (Rajang).
- „ TUAN TING MING KIONG (Bintulu).
- „ TUAN JOSEPH UNTING ANAK UMANG (Kanowit).
- „ TUAN V. VEERAPPEN (Seberang Selatan).
- „ TUAN YEH PAO TZU, A.M.N. (Tawau).
- „ TUAN YEOH TECK CHYE (Bukit Bintang).
- „ TUAN HAJI YUSOF BIN HAJI ABDULLAH *alias* HAJI YUSOF RAWA (Kota Star Selatan).
- „ TENGKU ZAID BIN TENGKU AHMAD, D.P.M.K., J.M.K., S.M.K. (Pasir Mas Hulu).

YANG TIDAK HADIR:

Yang Amat Berhormat Perdana Menteri, Menteri Luar Negeri dan Menteri Pertahanan,
TUN HAJI ABDUL RAZAK BIN DATUK HUSSEIN, S.M.N. (Pekan).

Yang Berhormat Menteri Perpaduan Negara, TUN V. T. SAMBANTHAN, S.S.M., P.M.N.
(Sungei Siput).

- „ Menteri Pertanian dan Perikanan, TAN SRI HAJI MOHAMED GHAZALI BIN HAJI JAWI, P.M.N., D.P.C.M., P.N.B.S. (Kuala Kangsar).
- „ Menteri Kebajikan Am, TAN SRI FATIMAH BINTI HAJI HASHIM, P.M.N. (Jitra-Padang Terap).
- „ Menteri Pelajaran, DATUK HUSSEIN BIN DATUK ONN, S.P.M.J., P.I.S., M.B.E. (Johor Bahru Timor).

- Yang Berhormat Menteri Tugas-tugas Khas dan Menteri Penerangan, TAN SRI MUHAMMAD GHAZALI BIN SHAFIE, P.M.N., D.I.M.P., P.D.K. (Lipis).
- „ Menteri Perusahaan Utama, DATUK HAJI ABDUL TAIB BIN MAHMUD, P.G.D.K. (Samarahan).
- „ Setiausaha Parlimen kepada Menteri Kebudayaan, Belia dan Sukan, TUAN MOKHTAR BIN HAJI HASHIM (Rembau-Tampin).
- „ DATUK DR HAJI ABDUL AZIZ BIN OMAR, D.J.M.K., J.M.N., J.M.K., S.M.K. (Tumpat).
- „ DATUK HAJI ABDUL RAHMAN BIN YA'KUB, P.N.B.S. (Payang).
- „ PENGIRAN AHMAD BIN PENGIRAN INDAR (Kinabatangan).
- „ TUAN HAJI AHMAD BIN SA'ID, J.P. (Seberang Utara).
- „ TUAN AJAD BIN O. T. UYONG (Labuk-Sugut).
- „ TUAN CHEN KO MING, A.M.N., P.B.S. (Sarikei).
- „ DR CHU CHEE PENG (Kluang Selatan).
- „ TUAN GOH HOCK GUAN (Bungsar).
- „ DR LIM CHONG EU (Tanjong).
- „ TUAN LIM PEE HUNG, P.J.K. (Alor Star).
- „ TUAN LUHAT WAN (Baram).
- „ TUAN MOHAMED ARIF BIN SALLEH, A.D.K. (Sabah Dalam).
- „ DATUK HAJI MOHAMED ASRI BIN HAJI MUDA, S.P.M.K., (Kota Bharu Hulu).
- „ TUAN HAJI MOHD. CHIK JOHARI ONDU MAJAKIL (Labuan-Beaufort).
- „ TUAN MOHD. SALLEH BIN DATUK PANGLIMA ABDULLAH (Darvel).
- „ TUAN MOHD. TAHIR BIN HAJI ABDUL MANAN (Kapar).
- „ TUAN HAJI MOKHTAR BIN HAJI ISMAIL, J.S.M. (Perlis Selatan).
- „ TUAN MUHAMMAD FAKHRUDDIN BIN HAJI ABDULLAH, J.P. (Pasir Mas Hilir).
- „ TUAN MUSA HITAM (Segamat Utara).
- „ TUN DATU HAJI MUSTAPHA BIN DATU HARUN, S.M.N., P.D.K., K.V.O., O.B.E. (Marudu).
- „ TUAN MUSTAPHA BIN HUSSAIN (Seberang Tengah).
- „ TAN SRI SYED NASIR BIN ISMAIL, P.M.N., J.M.N., D.P.M.J., P.I.S. (Muar Dalam).
- „ TUAN OTHMAN BIN ABDULLAH, A.M.N. (Perlis Utara).
- „ DATUK PANG TET TSHUNG, P.D.K. (Kota Kinabalu).
- „ DATUK SRI S. P. SEENIVASAGAM, S.P.M.P., D.P.M.P., P.M.P., J.P. (Menglembu).
- „ TUAN JAMES STEPHEN TIBOK, A.D.K. (Penampang).
- „ DATUK JAMES WONG KIM MIN, P.N.B.S. (Miri-Subis).
- „ TUAN STEPHEN YONG KUET TZE (Padawan).

DOA

(Tuan Yang di Pertua mempengerusikan Mesyuarat)

JAWAPAN-JAWAPAN MULUT BAGI PERTANYAAN- PERTANYAAN

PROJEK-PROJEK PERSEKUTUAN DI PULAU PINANG

1. Tuan Hor Cheok Foon (*di bawah S.O. 24 (2)*) minta Menteri Kewangan menyatakan jumlah wang yang telah dibelanjakan oleh Kerajaan Pusat untuk projek-projek Persekutuan dalam Negeri Pulau Pinang sejak Merdeka.

Menteri Kewangan (Tun Tan Siew Sin): Tuan Yang di Pertua, projek-projek Persekutuan yang dilaksanakan secara langsung oleh Kerajaan Pusat di Pulau Pinang adalah dijalankan oleh beberapa Kementerian seperti Kementerian-kementerian Kesihatan, Pelajaran, Kebajikan Masyarakat dan Perhubungan dan oleh sebab itu butir-butir mengenai jumlah wang yang dibelanjakan di atas semua projek Persekutuan di Negeri itu tidak mudah dapat diperolehi. Bagaimanapun, rekod-rekod adalah disimpan bagi projek-projek berkenaan dengan pertanian, parit dan taliair dan kerja raya. Jumlah wang yang dibelanjakan oleh Kerajaan Pusat atas projek-projek ini bagi tempoh dari tahun 1962, iaitu apabila cara membayar balek perbelanjaan dimulakan, hingga ke akhir tahun 1970 ialah sebanyak \$18,275,511.

Tuan T. S. Gabriel: Soalan tambahan, Tuan Yang di Pertua. Dalam Rancangan Malaysia Kedua berapa banyakkah wang Kerajaan Pusat mengadakan untuk rancangan-rancangan di negeri Pulau Pinang.

Tun Tan Siew Sin: Tuan Yang di Pertua, itu soalan lain.

FILEM-FILEM MELAYU— MUTU KELUARAN

2. Tuan Haji Shafie bin Haji Abdullah minta Menteri Kebudayaan, Belia dan Sukan menyatakan adakah beliau berpuashati dengan mutu dan teknik dalam filem-filem Melayu yang dikeluarkan oleh syarikat-syarikat filem dalam negeri ini.

Menteri Kebudayaan, Belia dan Sukan (Datuk Hamzah bin Datuk Abu Samah):

Tuan Yang di Pertua, jikalau diambil filem-filem dari luar negeri seperti daripada Hollywood sebagai perbandingan, maka filem-filem Melayu yang dikeluarkan oleh syarikat-syarikat filem dalam negeri ini tentulah tidak setaraf atau setanding dengan filem-filem tersebut dari segi mutu ataupun teknik.

Tuan Haji Shafie bin Haji Abdullah:

Tuan Yang di Pertua, soalan saya ialah berbunyi: Adakah pihak Kementerian ataupun beliau berpuashati dengan mutu dan teknik dalam filem-filem Melayu yang dikeluarkan oleh syarikat-syarikat filem dalam negeri ini, bukan maksud saya mengadakan perbandingan dengan filem-filem yang didapati daripada Amerika atau lain-lain. Saya sendiri pun faham bahawa perbezaan di antara filem-filem yang dikeluarkan daripada Amerika atau lain-lain sangat jauh bezanya dengan filem-filem yang dikeluarkan di tanah air kita ini, tetapi adakah beliau berpuashati. Itu sahaja soalan saya.

Datuk Hamzah bin Datuk Abu Samah:

Tuan Yang di Pertua, kalau teknik yang saya katakan tadi tak begitu tinggi sebagaimana filem-filem yang datang daripada luar, tentulah kita tak puashati.

Dr Tan Chee Khoo: Soalan tambahan,

Tuan Yang di Pertua. Bolehkah Menteri yang berkenaan memberitahu kepada Dewan ini apakah langkah atau tindakan telah diambil atau akan diambil oleh Kementerian-nya untuk meninggikan mutu dan teknik filem-filem yang dikeluarkan daripada tanah air kita?

Datuk Hamzah bin Datuk Abu Samah:

Tuan Yang di Pertua, rasa saya tanggungjawab untuk menentukan supaya filem-filem yang dikeluarkan di sini menjadi setanding dan lebih baik daripada filem-filem yang diimport dari luar negeri adalah banyak bergantung, saya rasa kepada syarikat-syarikat yang berkenaan yang mengeluarkan filem itu sendiri yang perlu umpamanya mengadakan studio-studio, alat-alat teknik yang moden yang boleh mengeluarkan filem-filem berwarna-warni dan berupa mungkin bercorak scope. Jadi tentang langkah yang boleh diambil oleh pihak Kerajaan ialah semata-mata dengan secara tidak langsung menolong meninggikan mutu persembahannya dengan

menggalakkan kegiatan-kegiatan lakunan secara pementasan, kursus-kursus drama sebagaimana yang dianjurkan sekarang, pertandingan-pertandingan drama atau lakunan radio dan talivisyen yang membolehkan bakat-bakat baru ataupun orang yang veteran mendapat pengalaman yang lebih baik di bidang ini. Selain daripada itu, langkah boleh diambil dan telahpun diambil menghantar bakat-bakat ke luar negeri untuk mengikuti kursus-kursus dalam teknik filem, drama, lakunan dan sebagainya.

Tuan Haji Shafie bin Haji Abdullah: Soalan tambahan. Bolehkah Yang Berhormat Menteri memaklumkan kewajipan dan tanggungjawab siapakah untuk hendak meninggikan taraf mutu dan teknik filem-filem Melayu yang dikeluarkan dalam tanah air kita ini?

Datuk Hamzah bin Datuk Abu Samah: Seperti jawapan saya tadi, ini adalah bergantung kepada syarikat-syarikat yang berkenaan yang mengeluarkan filem-filem.

Tuan Hussain bin Haji Sulaiman: Soalan tambahan, Tuan Yang di Pertua. Berdasarkan kepada jawapan Yang Berhormat Menteri tadi, kalau dibandingkan mutu filem yang dikeluarkan di dalam negeri kita ini dengan filem-filem yang datang dari Hollywood, katanya, maka mutu dan teknik filem di Malaysia ini amatlah rendah. Saya ingin mendapat penjelasan, adakah pandangan dari kaca mata Kementerian ini yang mengatakan teknik dan mutu filem Malaysia ini rendah, kerana filem-filem di Malaysia ini tidak banyak berunsurkan sex?

Datuk Hamzah bin Datuk Abu Samah: Saya rasa, ini soalan lain dan tak ada kena mengena dengan soalan asal.

TELUR—KENAIKAN HARGA

3. Tuan Andrew Mara anak Walter Unjah minta Menteri Perdagangan dan Perindustrian menyatakan sebab naiknya harga telur secara tiba-tiba ke 16 sen sebutir bagi telur gred A di Sarawak kira-kira pada awal bulan Oktober, 1972. Adakah beliau akan memberikan jaminan bahawa Kementerian beliau akan menyiasat perkara ini agar kenaikan harga telur secara tiba-tiba tidak akan berlaku lagi di masa hadapan.

Menteri Perdagangan dan Perindustrian (Tuan Mohamed Khir Johari): Tuan Yang di Pertua, kenaikan secara mengejut harga telur Gred "A" ke 16 sen sebutir di Sarawak pada awal bulan Oktober dahulu adalah disebabkan oleh keadaan penawaran dan permintaan. Keperluan terhadap telur meningkat tinggi dalam masa bulan puasa dan juga di dalam perayaan-perayaan Hari Raya Puasa dan Deepavali. Sungguhpun permintaan telah bertambah dengan banyaknya, tetapi perbekalan telah merosot akibat daripada keadaan cuaca yang buruk.

Sebelum menjelang musim-musim perayaan ini iaitu mulai daripada bulan April hingga September tahun ini, pengeluaran telur telah meningkat oleh kerana keadaan cuaca yang baik, tetapi malangnya kenaikan itu tidak pula diikuti oleh penambahan di dalam permintaan. Ini mengakibatkan harga telur pada masa itu jatuh ke paras yang rendah hingga ke 7 atau 8 sen sahaja sebutir.

Tuan Edmund Langgu anak Saga: Dari manakah datangnya permintaan ini?

Tuan Mohamed Khir Johari: Permintaan ini datangnya daripada rakyat atau pengguna iaitu demand of the consumers. Tadi saya terangkan iaitu ini terpulang kepada supply and demand pada satu-satu masa yang berkenaan.

PEKERJA-PEKERJA DALAM KESATUAN

4. Dr Tan Chee Khoon minta Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat menyatakan:

- (a) bilangan pekerja-pekerja yang menjadi ahli dalam kesatuan-kesatuan sekerja;
- (b) bilangan kesatuan-kesatuan sekerja di mana mereka dianjurkan; dan
- (c) bilangan pekerja-pekerja yang tidak menjadi ahli kesatuan-kesatuan sekerja.

Timbalan Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat (Tuan Lee San Choon): Tuan Yang di Pertua,

- (a) 325,916
- (b) 240
- (c) Jumlah pencarum-pencarum kepada Kumpulanwang Simpanan Pekerja ialah 2.15 juta.

Perbezaan di antara angka ini dan angka yang diberikan di dalam Item (a) akan menunjukkan secara kasar bilangan pekerja-pekerja yang tidak menjadi ahli-ahli kesatuan sekerja.

Dr Tan Chee Khoon: Soalan tambahan. Bolehkah Yang Berhormat Timbalan Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat menjelaskan bahawa apakah langkah atau tindakan telah diambil atau akan diambil oleh Kementeriannya untuk menggalakkan pekerja-pekerja membentuk atau mewujudkan Kesatuan-kesatuan Sekerja?

Tuan Lee San Choon: Tuan Yang di Pertua, pendirian Kerajaan atas kesatuan-kesatuan adalah terang dan jelas dan saya rasa terpulanglah kepada pekerja-pekerja yang berkenaan yang hendak menubuhkan kesatuan-kesatuan. Kerajaan memang menggalakkan kesatuan-kesatuan yang bertanggungjawab dan sihat.

Tuan Fan Yew Teng: Tuan Yang di Pertua, bolehkah Yang Berhormat Timbalan Menteri itu memberi penjelasan mengapakah Kerajaan tidak bersetuju mendaftarkan NUEPACS sebagai Kesatuan Sekerja seperti yang dicadangkan oleh pekerja-pekerja dan juga Trade Union?

Tuan Lee San Choon: Tuan Yang di Pertua, itu soalan lain.

Dr Tan Chee Khoon: Adakah Timbalan Menteri Buruh sedar di antara sebab-sebab adanya begitu ramai pekerja-pekerja yang tidak menjadi ahli kesatuan sekerja ialah kerana kesusahan pekerja-pekerja untuk mewujudkan kesatuan-kesatuan sekerja dan pengiktirafan daripada majikan-majikan?

Tuan Lee San Choon: Tuan Yang di Pertua, tidak benar, itu cuma pendapat Ahli Yang Berhormat dari Batu sahaja.

Tuan V. David: Tuan Yang di Pertua, soalan tambahan. Bolehkah Timbalan Menteri Buruh memberitahu Dewan ini, berapaakah kesatuan yang sudah menghantar permohonan pendaftaran mengikut Undang-undang Trade Union Ordinance, 1959 dan bilakah kesatuan itu boleh mendapat pendaftarannya?

Tuan Lee San Choon: Tuan Yang di Pertua, saya minta notis untuk soalan itu.

Tuan Mohd. Daud bin Abdul Samad: Soalan tambahan. Tuan Yang di Pertua, apakah sebabnya Kesatuan Sekerja Ladang Kelapa Sawit Sungai Tong, Trengganu, yang telah diakui oleh Kementerian Buruh, tetapi sepanjang yang saya ketahui laporannya telah diberikan kepada Kementerian Buruh, tetapi sampai sekarang kesatuan sekerja itu belum lagi diiktiraf oleh majikan dan apakah langkah atau tindakan yang telah diambil oleh Kementerian Buruh?

Tuan Lee San Choon: Tuan Yang di Pertua, saya sedar atas perkara ini dan perkara ini sedang disiasat dan perundingan masih dijalankan antara kedua belah pihak.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Soalan tambahan. Oieh kerana buruh adalah manusia yang ramai bilangannya dalam bidang perusahaan, adakah Yang Berhormat Timbalan Menteri Buruh bercadang hendak mengadakan satu undang-undang supaya tiap-tiap kompeni atau tiap-tiap syarikat yang mempunyai buruh seramai 50 orang atau lebih diwajibkan ada sebuah kesatuan sekerja, jika tidak, mengapa?

Tuan Lee San Choon: Tuan Yang di Pertua, Kerajaan Perikatan ialah sebuah Kerajaan yang percaya penuh atas dasar demokrasi, kadang-kadang bagi pihak pekerja-pekerja sendiri tidak ingin hendak menubuhkan kesatuan sekerja. Kerajaan tidak boleh memaksa sesiapa pun menjadi ahli kesatuan.

Tuan Hashim bin Gera: Tuan Yang di Pertua, soalan tambahan. Memanglah benar sebagai jawapan Menteri Buruh itu Kerajaan ini Kerajaan demokrasi bukannya Kerajaan hendakkan kerusi, tetapi adakah Kementerian Buruh tahu, berapa banyak buruh-buruh yang cuba menubuhkan kesatuan, tetapi telah dibuang kerja. Banyak pengaduan sampai kepada saya, tetapi bila Menteri Buruh pergi menyiasat, dia bukan menyiasat soal buruh itu. Pegawai Buruh pergi menyiasat majikan. Maka dengan sebab itu tidak mendapat keterangan. Apakah tindakan hendak dibuat kepada majikan yang membuang buruh kerana hendak menubuhkan persatuan?

Tuan Lee San Choon: Tuan Yang di Pertua, itu tidak benar langsung dan kaki-tangan Kementerian Buruh sentiasa membuat

lawatan dan penyiasatan di kilang-kilang. Mereka memang berjumpa antara kedua pihak—majikan dan kaum buruh.

Tuan Mohd. Daud bin Abdul Samad:

Tuan Yang di Pertua, mengikut jawapan yang telah diberikan oleh Timbalan Menteri Buruh mengatakan sekejap tadi bahawa perkara Kesatuan Sekerja Ladang Kelapa Sawit Sungai Tong, Trengganu itu di dalam penyiasatan. Saya ingin mendapat tahu berapa lamakah lagi penyiasatan itu akan dapat diselesaikan, oleh kerana saya mendapat tahu kesatuan sekerja ini telah diakui oleh Kementerian Buruh sudah begitu lama, tetapi masalah ini masih terbiar dan saya khuatir kalau soal ini dibiarkan lagi, maka sesuatu kemungkinan akan berlaku.

Tuan Lee San Choon: Tuan Yang di Pertua, jika Ahli Yang Berhormat itu hendak tahu butir-butirnya berkenaan dengan soal ini, saya cadangkan supaya Ahli Yang Berhormat itu membuat satu soalan khas mengenai Ladang Kelapa Sawit Sungai Tong itu.

Tuan Mohd. Daud bin Abdul Samad: Tuan Yang di Pertua, tujuan saya memangjangkan soal ini oleh kerana Timbalan Menteri Buruh itu tadi telah menjawab. Jadi saya pun berasa hairan kenapakah sekarang ini baharu dia minta supaya saya membuat satu soalan khusus terhadap soalan itu?

Tuan Yang di Pertua: Sebab, jawapannya itu barangkali panjang. Jadi bila panjang, jawapan itu dia berkehendakkan satu soalan yang lain, khas untuk soalan itu sahaja.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Soalan tambahan, adakah Yang Berhormat Menteri itu sedar bahawa ramai buruh-buruh di kilang perusahaan ingin mengadakan kesatuan sekerja dengan semangat sebagaimana yang dikatakan oleh Timbalan Menteri Buruh itu iaitu untuk membela kaum pekerja. Adakah Kementerian itu sedar bahawa sebab-sebab mereka itu tidak dapat menubuhkan kesatuan ialah kerana tekanan daripada pihakmajikan, bukan kerana mereka tidak mahu menubuhkan kesatuan.

Tuan Lee San Choon: Tuan Yang di Pertua, ada juga. Saya tidak kata semua majikan itu bagus, ada juga majikan yang tidak menggalakkan kesatuan-kesatuan di

tempat-tempat pekerjaan, tetapi apabila ada kes seperti itu dilaporkan kepada Kementerian, tindakan yang sesuai telah diambil atas tiap-tiap kes.

Tuan V. Veerappen: Adakah Kementerian ini sedar iaitu dalam perusahaan yang mendapat taraf perintis (pioneer status) pekerja-pekerja di situ tidak dibenarkan menubuhkan kesatuan sekerja. Jikalau sedar, apakah tindakan yang telah diambil oleh pihak Kementerian ini memberi peluang kepada pekerja-pekerja di dalam kilang perusahaan taraf perintis untuk menubuhkan kesatuannya?

Tuan Lee San Choon: Tuan Yang di Pertua, tidak ada undang-undang menahan pekerja-pekerja menubuhkan kesatuan di mana-mana tempat mereka bekerja dan kilang-kilang yang di beri pioneer status itu. Pada amnya, Kementerian Buruh apabila satu-satu kilang di tubuhkan dalam tempoh satu atau dua tahun, Kementerian tidak menggalakkan penubuhan kesatuan sekerja, oleh sebab kilang itu masih belum berjalan dengan cekap lagi. Pada amnya, kita tidak menggalakkan, tetapi tidak ada undang-undang menahan sesiapa pun menubuhkan mana-mana kesatuan.

Tuan V. Veerappen: Oleh kerana itu, adakah Timbalan Menteri Buruh sedar majikan-majikan banyak yang menekan pekerja dan membayar gaji yang buruk sekali sehingga \$1.20 sehari dan lagi kalau diberi pioneer status sampai 3 tahun nanti, majikan pun lari balik ke negerinya.

Tuan Lee San Choon: Apa maksud soalannya itu? Adakah itu political campaign?

Tuan V. Veerappen: Tuan Yang di Pertua, soalan saya ialah oleh sebab Kementerian Buruh tidak membenarkan pekerja-pekerja kilang yang bertaraf perintis menubuhkan kesatuan sekerja, akibatnya pekerja-pekerja itu ditekan oleh majikan dan dibayar gaji yang sangat buruk sekali. Apakah tindakan yang Kerajaan akan ambil atas perkara ini? Itulah soalan saya.

Tuan Lee San Choon: Pada setakat sekarang ini, Tuan Yang di Pertua, pada amnya gaji-gaji yang diberi kepada pekerja-pekerja adalah memuaskan. Kementerian

seberapa boleh majikan boleh memberi recognition kepada union itu.

PERSATUAN-PERSATUAN NELAYAN—PENUBUHAN

5. Tuan Abu Bakar bin Omar minta Menteri Pertanian dan Perikanan adakah beliau sedar dengan adanya Persatuan-persatuan Nelayan, Syarikat Kerjasama Nelayan telah terancam dan apakah satu tindakan supaya kedua-dua badan ini dapat diseiaraskan.

Timbalan Menteri Pertanian dan Perikanan (Datuk Abdul Samad bin Idris): Tuan Yang di Pertua, jawabnya tidak. Penubuhan Persatuan-persatuan Nelayan tidak patut di anggap mengancam Syarikat Kerjasama Nelayan. Penubuhan Persatuan-persatuan Nelayan dan penubuhan Syarikat Kerjasama Nelayan adalah terkawal melalui pendaftarannya menurut Undang-undang masing-masing yang berasingan. Persatuan-persatuan Nelayan adalah ditubuhkan mengikut kawasan dan didaftarkan di bawah Akta Persatuan Nelayan, 1971. Akta ini menyatakan tujuan-tujuan dan juga syarat kelayakan bagi ahli-ahli Persatuan-persatuan yang ditubuhkan. Menurut Peraturan-peraturan Persatuan-persatuan Nelayan, 1972 sesuatu Syarikat Kerjasama Nelayan boleh menjadi ahli Persatuan Nelayan sebagai satu unit Persatuan Nelayan di mana Syarikat Kerjasama itu berada.

Tuan Hussain bin Haji Sulaiman: Soalan tambahan, Tuan Yang di Pertua. Adakah telah sampai kepada pengetahuan Yang Berhormat Menteri yang berkenaan bahawa satu-satu tempat yang hendak ditubuhkan Persatuan Nelayan kerana tempat itu adanya syarikat nelayan maka ahli-ahli syarikat nelayan telah menjalankan kempen menghalang daripada penubuhan persatuan nelayan?

Datuk Abdul Samad bin Idris: Tuan Yang di Pertua, saya dengar berita-berita angin tetapi belumlah sampai dengan cara rasmi. Walau bagaimanapun perkara ini boleh kita atasi disebabkan kenyataan yang saya berikan sebentar tadi bahawa Persatuan Nelayan ini dibentuk menurut kawasan yang luas dan syarikat kerjasama ini ditubuhkan di satu-satu kampung atau satu-satu pengkalan nelayan. Yang demikian

adalah mudah syarikat-syarikat nelayan ini menjadi satu yunit kepada Persatuan Nelayan kawasan dan barangkali ada kemungkinan beberapa orang ahli syarikat kerjasama yang salah faham mengenai penubuhan ini dan saya yakin bila kita terangkan dengan baik mereka akan menerima kerana persatuan boleh membela nasib mereka nanti dan tidaklah pula menjadi satu pergaduhan pula di antara ahli-ahli Persatuan Nelayan dengan syarikat kerjasama.

Tuan Hussain bin Haji Sulaiman: Untuk mengelakkan daripada salah faham, adakah Yang Berhormat Menteri yang berkenaan bersetuju untuk kebaikan bersama supaya hanyalah ada satu sahaja Persatuan Nelayan, tidak lagi adanya Syarikat Nelayan ataupun kalau diadakan Syarikat Nelayan, tidak payah diadakan Persatuan Nelayan, sebab matlamat dan tujuannya adalah sama?

Menteri Pembangunan Negara dan Luar Bandar (Tuan Abdul Ghafar bin Baba): Tuan Yang di Pertua, Syarikat Nelayan yang baharu tidak diterima lagi pendaftarannya. Mereka digalakkan supaya masuk dalam Persatuan Nelayan. Tetapi manamana yang telah menubuhkan syarikat itu tidaklah dipaksa melainkan apabila mereka lihat kelab Persatuan Nelayan lebih baik daripada syarikat, dengan sendiri mereka itu secara sukarela masuk dalam Persatuan Nelayan.

Tuan Hussain bin Haji Sulaiman: Adakah daripada jawapan Yang Berhormat Menteri ini tujuan Kerajaan ingin melihat Syarikat Nelayan ini berkubur dengan sendirinya sesudah adanya Persatuan Nelayan ataupun memang baik Kerajaan berusaha lebih dahulu daripada timbulnya satu kekecohan di antara Persatuan Nelayan dengan ahli-ahli Syarikat Nelayan?

Tuan Abdul Ghafar bin Baba: Tuan Yang di Pertua, keterangan tidak cukup sampai kepada mereka itu, tetapi perkara ini boleh diusahakan. Walau bagaimanapun dasar Kerajaan itu elok supaya persatuan difikirkan lebih baik ditubuhkan tetapi dengan tidak merosakkan yang ada. Syarikat yang ada boleh berpindah dengan kehendak mereka sendiri, kerana jika dipaksa, ini adalah berlawanan dengan konsep demokrasi kita di sini.

Tuan Abu Bakar bin Umar: Tuan Yang di Pertua, soalan tambahan. Adakah Menteri yang berkenaan bercadang supaya Syarikat Kerjasama Nelayan dan Persatuan Nelayan ini dimasukkan di dalam satu Kementerian, oleh kerana dua Kementerian berusaha untuk memperelokkan satu masaalah nelayan yang kadang-kala menjadi soal berlumba-lumba. Dalam berlumba-lumba itu, yang itu pun tidak dapat, yang ini pun tidak dapat.

Tuan Abdul Ghafar bin Baba: Jabatan Syarikat Kerjasama hanya mendaftarkan sahaja. Pihak-pekah nelayan yang hendak menubuhkan syarikat kerjasama, itu terpulanglah kepada mereka berusaha memajukan diri mereka sendiri dan sekarang sudah timbul satu cadangan baharu Kerajaan mengadakan Persatuan Nelayan untuk memberi faedah yang lebih besar tetapi kita tidak hendak paksa syarikat kerjasama pindah melainkan dengan kehendak mereka sendiri. Dan sepanjang mengenai kedua-dua Kementerian ini tidak ada perlumbaan dan tidak ada perselisihan sedikitpun.

Raja Nong Chik bin Raja Ishak: Soalan tambahan, Tuan Yang di Pertua. Adakah anggapan saya ini betul bahawa Syarikat Nelayan ini adalah syarikat yang menjalankan satu perusahaan ataupun satu-satu perkara kebaikan untuk nelayan dan persatuan itu adalah persatuan untuk mempertahankan hak-hak nelayan? Adakah pendapat ini betul?

Tuan Abdul Ghafar bin Baba: Ianya mempunyai tujuan yang sama, tetapi nelayan yang mendaftarkan syarikat bergerak atas kakinya sendiri. Tetapi Persatuan Nelayan ini adalah menerima pertolongan-pertolongan yang tertentu daripada Kerajaan.

Tuan Hussain bin Haji Sulaiman: Dari penjelasan Yang Berhormat Menteri mengatakan tidak mungkin berlaku perselisihan antara pemimpin-pemimpin Syarikat Persatuan Nelayan dengan Syarikat Kerjasama Nelayan. Saya ingin mendapat penjelasan, baharu-baharu ini atas usaha syarikat nelayan di Kuala Besut, Trengganu hendak membawa 20 buah Pukat Tunda dari Selangor ke perairan Besut telah ditentang hebat oleh Persatuan Nelayan di Besut sendiri?

Tuan Abdul Ghafar bin Baba: Tuan Yang di Pertua, sepanjang yang saya ketahui Kementerian Pertanian dan Perikanan telah menentukan apabila mengeluarkan lesen kawasan-kawasan di mana mereka boleh menangkap ikan supaya tidak berlaku pergaduhan di antara penangkap ikan dari satu tempat ke satu tempat yang lain. Boleh jadi penangkap ikan di Selangor tidak dibenarkan menangkap ikan di kawasan Trengganu, maka sudah pastilah syarikat nelayan di Trengganu membuat bantahan. Boleh jadi penangkap ikan di Trengganu juga jika datang di Selangor akan dibantah oleh penangkap ikan Selangor, ini satu cara menyelesaikan masaalah pergaduhan di antara mereka itu.

Tuan Hussain bin Haji Sulaiman: Tuan Yang di Pertua, supaya lebih jelas soal tambahan saya begini. Baharu-baharu ini Syarikat Kerjasama Nelayan Kuala Besut telah memutuskan untuk membawa 20 Pukat Tunda ke perairan Besut, kemudian dibantah oleh ahli-ahli Persatuan-persatuan Nelayan, tidakkah ini menjadi satu bukti bahawa kalau satu tempat itu ada Persatuan Nelayan dan adanya syarikat nelayan, maka timbul pergaduhan antara dua pihak ini, dan ini sebagai satu contoh dan Yang Berhormat Menteri Pertanian dan Perikanan sendiri telah menerima surat daripada saya mengenai perkara ini.

Tuan Abdul Ghafar bin Baba: Tuan Yang di Pertua, kita tidak ada kuasa hendak menahan sesiapa yang hendak membantah, tetapi apabila mereka telah membantah, maka tidak dapat tidak Menteri yang berkenaan akan menyelidiki dan membaiki atas perkara itu. Kita tidak boleh hendak menahan mereka menjerit, tidak boleh menahan mereka hendak membantah. Apabila mereka telah membantah, baharulah disiasat dan ditimbang mana yang betul dan mana yang salah dan membaikinya.

Tuan Abu Bakar bin Umar: Tuan Yang di Pertua, soal tambahan. Adakah Menteri Pembangunan Negara dan Luar Bandar dan Menteri Pertanian dan Perikanan sedar bahawa sekarang ini di antara nelayan-nelayan telah pun berpecah dua, satu pihak mengatakan, kami orang Gafar Baba, dan pihak satu lagi mengatakan, kami orang Tan Sri Haji Mohamad Ghazali Jawi, jadi dengan ini pergaduhan terbayang akan terjadi di

antara nelayan-nelayan ini yang masuk syarikat kerjasama nelayan dan persatuan nelayan.

Tuan Yang di Pertua: Apa soalan tambahannya?

Tuan Abu Bakar bin Umar: Soalnya, apakah satu jalan untuk mengatasi atas hal ini iaitu untuk menyelaraskan di antara pertubuhan nelayan ini dan juga syarikat kerjasama?

Tuan Yang di Pertua: Apa cadangan hendak menyelaraskan perkara ini? Itu soalan lain. Soalan berkenaan dengan perkara ini yang saya hendak dengar.

Tuan Abu Bakar bin Umar: Tuan Yang di Pertua, supaya tidak terjadi pergaduhan antara. . . . .

Tuan Yang di Pertua: Ada cadangan lain?

Tuan Abu Bakar bin Umar: Ya.

Tuan Abdul Ghafar bin Baba: Tuan Yang di Pertua, ini terpulang kepada nelayan itu sendiri. Saya telah beritahu tadi, Kerajaan tidak lagi mahu mendaftarkan syarikat nelayan yang baharu. Nelayan nelayan yang ingin hendak berkumpul atau bekerjasama, saya nasihatkan masuk kepada Persatuan Nelayan. Tetapi hendak membubarkan mereka yang telah menubuhkan syarikat begitu lama mungkin menjadi satu kesusahan kepada mereka. Jadi terpulanglah kepada mereka, kalau mahu membubarkan sendiri. Kerajaan tidak mahu paksa dibubarkan dan dengan adanya Persatuan Nelayan yang lebih baik mungkin mereka dengan sendiri sahaja akan mengubah pendaftaran itu.

Raja Nong Chik bin Raja Ishak: Soal tambahan, Tuan Yang di Pertua. Adakah Kementerian berkenaan sedar iaitu di Kuala Selangor misalnya ada syarikat nelayan dan syarikat nelayan ini hendak menubuhkan Persatuan Nelayan, tetapi tidak dibenarkan, kerana katanya ditempat lagi dua tahun baharu boleh ditubuhkan Persatuan Nelayan. Jadi supaya Persatuan Nelayan dan syarikat nelayan dapat dijadikan satu—hendak ditubuhkan, tetapi kita Kementerian Pertanian dan Perikanan lain tahun baharu boleh ditubuhkan. Dapatkah Kementerian yang ber-

kenaan berhubung dengan Kementerian Pertanian dan Perikanan supaya dapat bekerjasama di atas perkara itu?

Datuk Abdul Samad bin Idris: Tuan Yang di Pertua, penubuhan Persatuan Nelayan ini menurut program yang tertentu yang diatur oleh Kementerian sendiri, jadi mungkin di Kuala Selangor itu menurut jadualnya akan ditubuhkan pada tahun 1973 atau 1974. Saya katakan begitu, setakat ini Persatuan Nelayan hanya telah ditubuhkan 15 buah dan akan menjadi 54 buah akhirnya menjelang Rancangan Malaysia Yang Kedua. Dan sebagai tambahan, daripada pandangan Ahli Yang Berhormat tadi, Persatuan Nelayan dibentuk adalah berasaskan atau berpandukan konsep yang dijalankan oleh Persatuan Peladang lebih kurang sama keadaannya. Setelah Persatuan Peladang berjalan selama 4 tahun atau 5 tahun maka didapati ada sedikit keretakan atau selisih faham yang tidak begitu besar berlaku di antara Syarikat Kerjasama Peladang dengan Persatuan Peladang. Jadi dengan kerana itu timbullah satu cadangan dan dengan arahan Yang Amat Berhormat Perdana Menteri satu jawatankuasa telah dibentuk bagi menyediakan satu laporan untuk menyelaraskan kedua-kedua pertubuhan ini. Kiranya penyelarasan dapat berjalan dengan baik kelak, saya mempunyai keyakinan bahawa penyelarasan juga akan diikuti oleh Persatuan Nelayan dengan syarikat kerjasama.

DISPENSARI LUAR BANDAR

6. Tuan James Stephen Tibok bertanya kepada Menteri Kesihatan adakah beliau sedar bahawa dispensari-dispensari luar bandar di Sabah tidak dilengkapi dengan syringe dan dadah-dadah yang perlu seperti penicillin, vitamin dan Gentian Violet, dan jika sedar, mengapa dan bila dispensari-dispensari ini akan diberi kemudahan-kemudahan ini.

Menteri Kesihatan (Tan Sri Lee Siok Yew): Tuan Yang di Pertua, biasanya semua dispensari-dispensari luar bandar ada dibekalkan dengan syringe, penicillin, vitamin dan Gentian Violet dan pada masa ini Setor Perubatan Pusat, Kota Kinabalu ada menyimpan dengan cukupnya perkakas dan dadah-dadah tersebut. Barang-barang ini akan dibekalkan apabila dipesan.

Tuan Edwin anak Tangkun: Adakah Yang Berhormat Menteri Kesihatan sedar bahawa dispensari-dispensari di luar bandar di Sarawak dilengkapkan dengan ubat seperti penicillin, vitamin dan ubat lain kerana ubat itu perlu sekali kepada penduduk-penduduk di luar bandar, apakah langkah yang akan diambil oleh Menteri Kesihatan supaya menimbangkan bagi memberi bantuan ubat dengan penuh kepada dispensari di luar bandar di Sarawak?

Tan Sri Lee Siok Yew: Tuan Yang di Pertua, yang sebenarnya ubat-ubat telah diberikan oleh dispensari-dispensari yang ada di Sarawak dengan percuma, jikalau ada didapati ubat itu kurang, pegawai-pegawai yang berkenaan itu akan berhubung kepada Setor Perubatan Pusat di Kuching, maka apa-apa ubat yang dikehendaki itu bolehlah didapati.

MAKTAB TENTERA DI RAJA— KEMASUKAN PENUNTUT MELAYU

7. Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus minta Menteri Pertahanan menyatakan samada benar bahawa penuntut-penuntut dari aliran Melayu tidak diterima masuk ke Maktab Tentera di Raja di Sungei Besi, dan jika tidak, nyatakan bilangan penuntut-penuntut dari aliran Melayu yang sedang menuntut di Maktab tersebut pada masa sekarang.

Timbalan Menteri Pertahanan (Tengku Ahmad Rithaudeen Al-Haj): Tuan Yang di Pertua, jawapannya tidak benar bahawa penuntut-penuntut dari sekolah-sekolah aliran Melayu tidak diterima masuk ke Maktab Tentera di Raja. Rekod menunjukkan bahawa di antara pegawai-pegawai kedet yang telah dipilih untuk menjalani latihan di Maktab itu terdapat pelajar-pelajar lepasan sekolah menengah aliran Melayu dan jumlah mereka ialah 11 orang yang telah dilatih dan ditauliahkan dalam tahun 1971 dan 7 orang dalam tahun 1972, sementara 22 orang lagi adalah sedang menjalani latihan dalam tahun 1972 ini.

Mengenai penerimaan masuk ke Cawangan Putra Maktab Tentera di Raja yang menyediakan pelajaran menengah atas melalui pengantaraan bahasa Inggeris itu, ianya adalah terbuka kepada semua penuntut-penuntut sekolah menengah di Malaysia berdasarkan di atas kejayaan mereka di dalam peper-

iksaan Sijil Rendah Pelajaran (L.C.E.). Oleh sebab bahasa Inggeris masih menjadi bahasa pengantarnya, maka adalah sukar bagi penuntut-penuntut dari sekolah aliran Melayu ataupun Bahasa Kebangsaan untuk mengikuti pelajaran dalam bahasa Inggeris di peringkat yang tinggi, iaitu di Tingkatan IV, V dan VI dan seterusnya berjaya dalam pelajaran mereka di Maktab itu.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Tuan Yang di Pertua, dengan angka yang diberi oleh Yang Berhormat Timbalan Menteri Pertahanan tadi yang menunjukkan terlampau kecilnya bilangan penuntut aliran kebangsaan untuk memasuki di Maktab Tentera ini, adakah Yang Berhormat Timbalan Menteri Pertahanan bercadang di masa yang akan datang supaya pertimbangan diberi semula agar lebih ramai penuntut-penuntut dari aliran kebangsaan dapat memasuki di Maktab yang tersebut?

Tengku Ahmad Rithaudeen Al-Haj: Tuan Yang di Pertua, kita telah membuat apa-apa persiapan untuk mengadakan pada masa-masa yang akan datang. Ini kita akan dapatkan, kalau boleh, 100% daripada S.P.M.

Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus: Soalan tambahan. Oleh kerana Maktab Tentera di Raja ini memakai penggunaan bahasa pengantarnya bahasa Inggeris, adakah Yang Berhormat Timbalan Menteri Pertahanan bercadang supaya cara yang demikian itu diubah di masa yang akan datang supaya sekurang-kurangnya hanya penggunaan itu separuh dengan bahasa Inggeris dan separuh lagi dengan bahasa kebangsaan?

Tengku Ahmad Rithaudeen Al-Haj: Tuan Yang di Pertua, saya kata tadi akan dibuat, sudah dibuat atas aliran bahasa pengantar di Maktab Tentera di Sungai Besi, tetapi saya rasa Ahli Yang Berhormat tidak faham. Sebenarnya ada dua pihak di Maktab Sungai Besi sekarang ini iaitu satu Maktab Tentera bagi Cadet dan satu lagi Maktab Tentera bagi Putra—Boys Wing.

JALAN KEMBAR (DUAL CARRIAGEWAY) KUALA LUMPUR/ SEREMBAN

8. Dr Chen Man Hin minta Menteri Kerja Raya dan Tenaga memberikan butir-butir

mengenai cadangan pembinaan jalan kembar di antara Kuala Lumpur dan Seremban dan samada langkah-langkah sedang diambil untuk menentukan bahawa perwakilan-perwakilan yang terdiri daripada tuanpunya-tuanpunya kedai, rumah atau tanah yang terlibat kerana pembinaan jalan ini akan didengari dan dilayani dengan adilnya.

Menteri Kerja Raya dan Tenaga (Datuk Haji Abdul Ghani Gilong): Tuan Yang di Pertua, jalan baru 2 jalur (dual carriageway) Kuala Lumpur/Seremban bermula kira-kira di batu 7½ Jalan Sungai Besi, sekarang ini. Jalan ini menuju ke Selatan melalui kawasan Serdang, Bangi dan menyeberangi Jalan Nilai kira-kira di Batu 15 sebelum menuju ke Lembah Labu untuk bertemu dengan jalan ke Port Dickson di Batu 2. Jalan yang baru ini panjangnya kira-kira 37 batu dan direkabentuk untuk memenuhi kehendak-kehendak lalu lintas sehingga sekurang-kurangnya ke tahun 1990. Langkah-langkah yang cermat telah diambil untuk mengurangkan jumlah kesusahan ataupun kerosakan harta benda akibat pembinaannya. Peraturan-peraturan bagi mengambil balik tanah dan harta benda mengikut Akta pengambilan balik tanah tahun 1960 adalah menjadi amalan Pemungut-pemungut Hasil Tanah dalam memberi pampasan-pampasan kepada mereka-mereka yang terlibat. Saya percaya bahawa tuanpunya-tuanpunya tersebut akan mendapat peluang untuk mengemukakan apa-apa masalah mereka itu menurut Akta tersebut.

Tuan Yang di Pertua: Masa sudah cukup.

(Masa untuk Pertanyaan-pertanyaan bagi Jawab Mulut telah cukup dan Jawapan-jawapan Lisan bagi Pertanyaan-pertanyaan No. 9 hingga 20 adalah diberi di bawah ini).

MAS—PENDARATAN DI BRUNEI

9. Tuan Luhut Wan bertanya kepada Menteri Perhubungan mengapakah MAS tidak diberi hak mendarat di Brunei.

Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir: Sungguhpun perundingan perjanjian udara di antara Malaysia dan United Kingdom yang diadakan baru-baru ini telah gagal mencapai persetujuan, Kerajaan sedang berusaha mengikhtikarkan cara yang sesuai untuk menyelesaikan perkara ini.

“CHINA PICTORIAL”—MAJALLAH

10. Tuan Loh Jee Mee minta Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri menyatakan kenapakah dengan tiba-tiba sahaja Kerajaan mengharamkan majallah “China Pictorial” keluaran yang kelima dan keenam setelah menyebarkannya.

Timbalan Perdana Menteri dan Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri (Tun Dr Ismail Al-Haj): Kemasukan dan pengedaran “China Pictorial” keluaran No. 5 dan 6 tahun 1972 tidak diluluskan dan bukanlah diharamkan dengan tiba-tiba sahaja seperti dituduh oleh Ahli Yang Berhormat itu.

Keluaran-keluaran ini telah didapati didedarkan walaupun keputusan telah dibuat tidak membenarkannya. Oleh sebab itu keluaran-keluaran ini telah dirampas.

FERI DARI PULAU PINANG KE INDONESIA

11. Tuan Richard Ho Ung Hun minta Menteri Perhubungan menyatakan kejayaan yang telah dicapai dalam rundingan mengenai perkhidmatan feri dari Pulau Pinang ke Indonesia dan bilakah kerja terhadap projek ini akan dimulakan.

Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir: Di atas permintaan Kerajaan Malaysia Bank Pembangunan Asia telahpun menghantarkan satu kumpulan Juru-juru Perunding terdiri daripada Jurutera, Ekonomist dan Peguam ke Malaysia dalam bulan Oktober yang lepas bagi mengadakan kajian perkhidmatan feri antara Pulau Pinang—Belawan secara menggunakan kapal feri dan kemudahan-kemudahan daratan yang moden. Kajian tersebut telahpun siap dan sekarang ini Kementerian sedang menanti laporan daripada Syarikat Juru Perunding tersebut dihantar dari Bank Pembangunan Asia di Manila. Adalah dijangkakan laporan ini akan siap dalam pertengahan bulan Disember tahun ini.

PELATIH-PELATIH T.U.D.M.—LATIHAN

12. Tuan Haji Abdul Wahab bin Yunus minta Menteri Pertahanan menyatakan bagaimanakah latihan yang diberi kepada pelatih-pelatih pemandu helikopter T.U.D.M.

oleh pihak Kementerian Pertahanan, Kementerian Perhubungan dan Syarikat S.E.A. Helikopter (M) Sdn. Berhad memandang kepada kemalangan helikopter di Ulu Langat baru-baru ini di mana dua orang telah terbunuh iaitu seorang pelatih pemandu dan seorang lagi pengajar; dan nyatakan jenis saguhati yang telah diberi kepada keluarga-keluarga mereka yang malang itu.

Perdana Menteri: Latihan asas memandu helikopter bagi pelatih-pelatih T.U.D.M. adalah diberikan oleh Syarikat S.E.A. Helikopter (M) Sdn. Berhad mengikut cara kontrak. Kapal terbang yang digunakan dalam latihan itu ialah jenis Bell 47-G dan Bell 206 A. Selepas pelatih-pelatih tamat latihan itu dengan jayanya, mereka dihantar untuk mengikuti latihan penyesuaian di salah NURI atau ALLOUETTE.

Kementerian Perhubungan tidak terlibat dalam latihan pemandu-pemandu helikopter T.U.D.M.

Sebanyak \$5,000.00 telah diberikan sebagai saguhati kepada keluarga pelatih pemandu helikopter T.U.D.M. yang terbunuh baru-baru ini di Ulu Langat ketika menjalani latihan itu. Selain dari itu sebanyak \$150.00 telah juga diberikan untuk belanja perkebunan.

Menurut peraturan-peraturan yang ada sekarang, pencen tanggungan boleh dibayar kepada ibu bapa anggota tentera yang meninggal dunia dalam masa perkhidmatan jika kematian itu disebabkan oleh sebab-sebab yang berkait dengan perkhidmatan dan jika ibu bapa itu di dalam kesusahan. Kementerian Pertahanan kini sedang menjalankan penyiasatan tentang kedudukan kewangan ibu bapa pegawai yang malang ini untuk menentukan samada mereka layak menerima bantuan kewangan daripada Kerajaan.

Mengenai jurulatih yang turut terbunuh di dalam kemalangan itu, ianya adalah seorang kakitangan syarikat tersebut dan oleh itu soal pampasan kepada keluarganya itu adalah di bawah tanggungjawab syarikat itu.

PERUBATAN "THERAPEUTIC"— PERLAKSANAAN

13. Dr A. Soorian minta Menteri Pembangunan Negara dan Luar Bandar menyatakan bilakah perubatan "therapeutic" akan

dilaksanakan di dalam perkhidmatan perubatan Orang Asli oleh kerana apa yang sebenarnya dilakukan sekarang ini adalah ditumpukan terhadap pencegahan penyakit sahaja.

Menteri Pembangunan Negara dan Luar Bandar (Tuan Abdul Ghafar bin Baba): Perubatan "therapeutic" di dalam perkhidmatan perubatan Jabatan ini kepada Orang Asli sememangnya ada, dan diselenggarakan menerusi:

- (a) Hospital Jabatan, di Gombak, yang mempunyai 400 katil untuk pesakit-pesakit.
- (b) Pos-pos Perubatan di pendalaman hutan, berjumlah 72 buah.
- (c) Dispensari-dispensari bergerak.
- (d) Pegawai-pegawai Jabatan yang akan menentukan Orang-orang Asli yang memerlukan rawatan, dibawa ke hospital-hospital yang berdekatan.

Sungguhpun kemudahan-kemudahan mendapat rawatan ada disediakan di kebanyakan kawasan Orang Asli, tetapi Jabatan ini berpendapat bahawa rancangan-rancangan pencegahan penyakit amatlah mustahak. Rancangan-rancangan seperti mencegah batuk kering, mencegah Malaria, "innoculations", kebajikan ibu dan anak kecil, pengetahuan mengenai ilmu kesihatan adalah penting dalam usaha-usaha Kerajaan hendak meninggikan taraf kesihatan Orang Asli.

PEKERJA-PEKERJA ANTIMALARIA

14. Dr A. Soorian minta Menteri Pembangunan Negara dan Luar Bandar menyatakan:

- (i) bilangan pekerja-pekerja antimalaria yang menjalankan kerja-kerja bagi kesihatan Orang Asli hari ini;
- (ii) masalaah utama di dalam melaksanakan rancangan mencegah Malaria sekarang ini berhubung dengan Orang Asli; dan
- (iii) bagaimana ubat antimalaria (misalnya chloroquine yang telah dicampur dengan garam) dibahagikan kepada beberapa keluarga Orang Asli yang tinggal di atas bukit-bukit yang terpencil dan jauh ke dalam hutan rimba.

Tuan Abdul Ghafar bin Baba:

- (i) Kesemuanya ada 96 orang pekerja-pekerja antimalaria yang menjalankan kerja-kerja bagi kesihatan Orang Asli di dalam Rancangan Menghapuskan Malaria.
- (ii) Masaalah-masaalah utama di dalam usaha melaksanakan rancangan mencegah Malaria adalah seperti berikut:
  - (a) Oleh kerana rumah-rumah Orang Asli di pendalaman hutan kebanyakannya adaiah pondok-pondok kecil yang kadangkala tidak mempunyai dinding dan lantai yang lengkap, maka kesan dari semboran D.D.T. yang dibuat oleh pekerja-pekerja anti-malaria tidaklah begitu memuaskan.
  - (b) Orang Asli selalu bermalam di luar dari rumah-rumah mereka—di dalam pondok-pondok sementara, di bawah pokok-pokok besar—apabila mereka keluar mencari rezki.
- (iii) Ubat anti Malaria Chloroquine 300 mg + Pyremethamine 150 mg adalah diberi kepada tiap-tiap Orang Asli di pendalaman hutan pada tiap-tiap minggu oleh pekerja-pekerja anti-malaria dan kakitangan lain dari Bahagian Perubatan, Jabatan Hal Ehwal Orang Asli yang ditempatkan di kawasan-kawasan tertentu. Pegawai-pegawai Perubatan yang bertugas dengan Jabatan ini ada mengesyorkan supaya ubat chloroquine yang dibahagi kepada Orang Asli, dicampurkan dengan “iodised salt” . . . . . Dalam hal ini, Pengarah Rancangan Mencegah Malaria, Kementerian Kesihatan sedang menunggu ulasan dari pakar WHO, dan satu-satu ketetapan belum lagi diterima.

**FILEM-FILEM MELAYU—
MENINGGIKAN MUTU**

15. Tuan Haji Shafie bin Haji Abdullah
minta Menteri Kebudayaan, Belia dan Sukan

menyatakan apakah satu langkah yang diambil oleh Kerajaan untuk menentukan yang filem-filem Melayu yang dikeluarkan oleh syarikat-syarikat filem di negara ini hari ini supaya setanding atau lebih baik daripada filem-filem Melayu yang diimport dari negara-negara asing.

Datuk Hamzah bin Datuk Abu Samah:
Syarikat-syarikat filem dalam negara ini adalah syarikat-syarikat filem yang bercorak swasta dan kerana itu Kerajaan tidak secara langsung mengambil apa-apa langkah yang tertentu bagi meninggikan mutu filem-filem yang dikeluarkan oleh syarikat-syarikat itu. Dalam pada itu beberapa kegiatan Kerajaan secara tidak langsung sebanyak sedikit akan dapat meninggikan mutu persembahannya. Langkah-langkah itu ialah dengan menggalakkan kegiatan-kegiatan lakunan secara pementasan, pertandingan drama atau lakunan radio! TV yang membolehkan bakat-bakat baru atau pun orang-orang yang veteran untuk mendapat pengalaman yang lebih baik. Selain dari itu biasiswa-biasiswa ataupun pinjaman-pinjaman juga dibuat oleh Kerajaan samada oleh Kementerian-Kementerian yang berkenaan atau badan-badan berkanun untuk membolehkan beberapa orang warganegara pergi keluar negeri untuk dilatih dalam bidang lakunan, teknik pengambilan filem dan penerbitan-penerbitan filem.

Mutu satu-satu filem dan teknik pengeluaran filem-filem itu bergantung kepada banyak faktor, di antara lain ialah faktor kewangan, kemudahan-kemudahan yang ada dan keahlian para pelakon, pengarah dan jurugambar yang mengeluarkan filem-filem itu. Kalau dibandingkan dengan filem-filem yang dikeluarkan oleh negara-negara lain yang menggunakan banyak wang, mempunyai kemudahan-kemudahan yang lengkap dengan pelakon-pelakon, pengarah dan sebagainya yang mempunyai penuh kemahiran dan pengalaman. Maka tidak dapatlah saya mengatakan iaitu mutu filem-filem dan teknik persembahan Melayu keluaran tempatan memuaskan hati saya.

PERTIKAIAN-PERTIKAIAN PERUSAHAAN

16. Dr Chen Man Hin minta Menteri Buruh dan Tenaga Rakyat menyatakan bilangan pertikaian perusahaan, kerja mengikut peraturan, piket dan mogok yang berlaku di dalam masa tiga tahun yang lalu dan sebab-sebab terdapatnya keadaan perusahaan yang tidak tenteram.

Tan Sri V. Manickavasagam: Bilangan pertikaian perusahaan, kerja mengikut peraturan, piket dan mogok di dalam masa tiga tahun yang lalu ialah seperti berikut:

Tahun	Pertikaian Perusahaan	Kerja mengikut Peraturan	Piket	Mogok
1970	105	10	15	17
1971	142	6	18	45
1972 (sehingga 31-10-72) ...	149	8	32	60

Sebagaimana Ahli Yang Berhormat dari Seremban Timur itu ketahui, di dalam sistem socio-politico-economic, pertikaian perusahaan tidak boleh dielakkan sama sekali; ia menggambarkan keadaan sentitif bagi buruh dan pihak pengurusan terhadap perubahan sosial dan ekonomi. Jika dibandingkan dengan angka-angka bagi tiga tahun sebelumnya, sebagai yang ditunjukkan berikut, terdapat keadaan perusahaan yang aman dalam tempoh tahun 1970-1972.

Tahun	Bilangan pertikaian perusahaan	Bilangan	PEMOGOKAN Bilangan pekerja-pekerja terlibat	Bilangan kehilangan "Man-days"
1967	246	45	9,452	157,980
1968	309	103	31,062	280,417
1969	274	49	8,750	76,779
Hitong panjang ...	276	66	16,421	171,725
1970	105	17	1,216	1,867
1971	142	45	5,311	20,265
1972	149	60	8,843	32,120
Hitong panjang ...	132	41	5,123	18,084

SURAT-SURAT BOM DARI MALAYSIA

17. Dr Tan Chee Khoo minta Menteri Perhubungan menyatakan:

- berapa banyakkah surat-surat bom yang berasal dari Malaysia yang telah dikesan; dan
- samada telah disahkan siapa yang bertanggungjawab menghantar surat-surat bom tersebut.

Tan Sri Haji Sardon bin Haji Jubir: Cuma enam belas pucuk surat yang mengandungi alat-alat letupan serupa seperti yang dilaporkan di negara-negara lain telah dikesan oleh Pejabat Besar Pos, Kuala Lumpur pada 30hb Oktober, 1972. Ke-

semua surat-surat itu beralamat kepada tempat-tempat di seberang laut. Bagi tujuan penyiasatan dan sebab-sebab keselamatan, butir-butir lanjut tidak boleh diberi.

BADAN DAKWAH ISLAM UNIVERSITI MALAYA—BANTUAN

18. Tuan Hj. Mohd. Zain bin Abdullah minta Menteri Pelajaran menyatakan:

- samada Kerajaan bercadang akan menghulurkan bantuan kepada Badan Dakwah Islam Universiti Malaya (di bawah PMIUM) yang sentiasa berusaha dan bergiat untuk membentuk satu jenerasi pemimpin-pemimpin yang benar-benar faham akan hal-hal yang

bersangkut dengan Ugama Islam, di samping kegiatan dakwahnya ditunju-kan juga kepada siswa-siswa yang bukan Islam supaya tertarik kepada Ugama Islam; dan

- (b) samada kegiatan dakwah yang di-jalankan oleh pelajar-pelajar Keristian di kampus yang begitu bebas tidak menimbulkan apa-apa kesan buruk kepada mahasiswa-mahasiswa Islam.

Datuk Hussein bin Datuk Onn:

- (a) Pada masa ini Kerajaan telah pun memberi bantuan kewangan kepada PKPIM (atau Persatuan Kebangsaan Pelajar-pelajar Islam Malaysia) bagi membiayai kegiatan-kegiatan seperti yang disebutkan oleh Ahli Yang Ber-hormat itu. PMUIM (atau Persatuan Mahasiswa-mahasiswa Islam Universiti Malaya) sebagai salah satu badan gabungan PKPIM bolehlah memohon kepada badan kebangsaan tersebut untuk mendapat bantuan bagi ke-giatan-kegiatan dakwahnya.
- (b) Mengikut maklumat yang diterima daripada Universiti Malaya kegiatan-kegiatan pelajar-pelajar Keristian itu tidak menimbulkan apa-apa kesan buruk kepada mahasiswa-mahasiswa Islam oleh sebab perjumpaan-per-jumpaan yang diadakan oleh per-gerakan pelajar-pelajar Keristian itu adalah terbuka kepada sesiapa yang ingin hadir dan tidak ada sama sekali paksaan yang dilakukan.

**KATIL-KATIL DI HOSPITAL
ORANG ASLI**

19. Dr A. Soorian minta Menteri Pem-bangunan Negara dan Luar Bandar menyata-kan bilangan katil-katil di Rumah Sakit Orang Asli di Gombak, dekat Kuala Lumpur dan samada kemudahan-kemuda-han pembedahan disediakan juga.

Tuan Abdul Ghafar bin Baba: Hospital Jabatan Hal Ehwal Orang Asli di Gombak mempunyai 400 buah katil untuk pesakit-pesakit. Kes-kes pembedahan tidak dilaku-kan di hospital tersebut, dan pesakit-pesakit yang memerlui pembedahan dihantar ke Hospital Umum Kuala Lumpur atau Hospital Universiti.

**PERISTIWA PEMBUNUHAN
WARGANEGARA THAI**

20. Tuan Peter Paul Dason minta Menteri Hal Ehwal Dalam Negeri menyatakan apakah reaksi Kerajaan Thai akan pem-bunuhan 6 orang warganegara Thai baru-baru ini oleh pasukan keselamatan Malaysia di sempadan Thai-Malaysia.

Tun Dr Ismail Al-Haj: Kerajaan Malaysia telah memberi penjelasan dengan sepenuh-penuhnya kepada Kerajaan Thai berkenaan dengan peristiwa yang sedih itu. Kerajaan Thai adalah berpuashati bahawa peristiwa itu adalah satu kemalangan semata-mata dan tidak dilakukan dengan niat yang buruk.

RANG UNDANG-UNDANG

**RANG UNDANG-UNDANG
PERBEKALAN, 1973**

Bacaan Kali Yang Kedua

Aturan Urusan Mesyuarat dibacakan bagi menyambung semula perbahasan yang di-tangguhkan atas masaalah, "Bahawa Rang Undang-undang ini dibacakan kali yang kedua sekarang." (14hb Disember, 1972).

ANGGARAN PEMBANGUNAN, 1973

(Usul)

Aturan Urusan Mesyuarat dibacakan bagi menyambung semula perbahasan yang ditangguhkan atas masaalah, "Bahawa Usul yang berikut ini dirujukan kepada Jawatan-kuasa sebuah-buah Majlis:

Bahawa Dewan ini membuat ketetapan iaitu satu jumlah wang sebanyak tidak lebih daripada \$1,487,522,103 dibelan-jakan daripada Kumpulanwang Pem-bangunan bagi tahun 1973, dan bagi maksud Kepala dan Pecahan-pecahan Kepala perbelanjaan pembangunan yang dinyatakan di bawah Kepala Pemba-ngunan atau "(P)" dalam senarai Belan-jawan Persekutuan bagi tahun 1973 yang dibentangkan sebagai Kertas Perintah No. 58 tahun 1972, adalah diuntukkan di bawah Kepala-kepala yang berkenaan jumlah-jumlah yang bertentang dengan pecahan-pecahan kepala itu di ruangan 6 atau 7 senarai tersebut; dan bahawa Usul yang telah diluluskan oleh Dewan ini pada 23hb Ogos, 1972, mengenai

perbelanjaan yang dibelanjakan daripada Kumpulanwang Pembangunan bagi tahun kewangan 1973 adalah dibatalkan.” (14hb Disember, 1972).

Tuan Yang di Pertua: Ahli-ahli Yang Berhormat, saya suka hendak memberi penerangan sedikit. Kalau boleh, seseorang yang hendak berucap itu biarlah tidak lebih daripada 15 minit. Sebab masa sudah suntuk, nanti tidak cukup masa bagi Ahli-ahli yang lain yang hendak bercakap. Saya suka supaya Ahli-ahli Yang Berhormat mengambil perhatian atas perkara ini, kalau tidak, saya akan memberhentikan ucapan yang tidak elok di Dewan ini.

Perbahasan disambung semula.

Tuan V. Veerappen (Seberang Selatan): (*Dengan izin*) Mr Speaker, Sir, before the House adjourned yesterday I was saying that this appears to be a pre-election Budget and yet there are no concessions to the lower income groups.

I would like to add, Mr Speaker, Sir, that there has been no reduction in the duties on essential goods like sugar, condensed milk or powdered milk and even school fees and rubber cess. Mr Speaker, Sir, it is unthinkable that any Government would want to tax even the food of babies, for example, powdered milk. The tax on condensed milk and powdered milk is sinful.

The Government collects more than \$52 million from the excise duty on sugar as we can see from the Revenue Estimates and also another additional \$6.6 million from import duty. It is no wonder, Mr Speaker, Sir, that the price of sugar is high and as sugar is an essential commodity for all of us, rich and poor, young and old, I urge the Government to abolish this highly regressive and sinful duty.

I also urge the Government, Mr Speaker, Sir, to abolish, or at least reduce, school fees as these fees are high and are partly responsible for the high school drop-out rate.

Further, the Government must reduce the high duty on rubber cess amounting to as much as 7½ cents per pound, particularly when the price of rubber is low.

Mr Speaker, Sir, against this, instead of giving any reduction, the Government, we notice, has decided to reduce the price of beer. I would not know why the duty on

beer is reduced, which has brought about a reduction in the price of beer. I do not know how essential it is or vital it is, whether it is more vital than powdered milk for our people in the kampungs in order to reduce the price of beer.

This, Mr Speaker, Sir, points to the fact, as pointed out by the Member for Muar Dalam, that the Budget has remained essentially colonial and capitalistic, and the Budget has not been used as an instrument for effecting the redistribution of income as set out in our Second Malaysia Plan or as proclaimed in the Rukunegara. This is also borne out, from the Economic Report itself which has been tabled. This Report on pages 42 and 43, in the chapter on Objectives, Achievements and Problems, admits that scant attention is paid to the question of distribution. In a wishy-washy statement it says and I quote: “Reliable data is inadequate to permit a detailed evaluation of recent achievements with respect to this policy objective (i.e. the policy objective of distribution of incomes). According, to very rough estimates, inequality of incomes in Malaysia seems to be similar to that of other Asian developing countries.”

In other words, Mr Speaker, the Government admits that our country is no better than Indonesia, India or the Philippines. In fact, a recent private survey showed that the average income of a worker is about \$57 per month, and the Finance Minister himself admitted that in the East Coast the fishermen hardly gets \$60. This shows, Mr Speaker, that the gap between the rich and the poor in this country is widening; the economic policy of the Government is cock-eyed—as also the Member for Johor Tenggara said yesterday—and the Budget has not been effective in redressing the economic imbalance between the rich and the poor. It is a fact, Mr Speaker, Sir, that the rural dwellers and the workers have not benefited from the very vast sums of money that have been injected into the economy of the country. In fact, it is openly said, Mr Speaker, that by the end of the Second Malaysia Plan, there would be maybe a few Malay millionaires—and many others may become billionaires—whilst the rest of the country, i.e. the ordinary people in the kampungs, will remain as poor, if not comparatively poorer, than they were before the Plan, because the gap is widening.

We can see this also, Mr Speaker, Sir, from the fact that the Finance Minister has not mentioned anything about the *per capita* income. If he had done so, as he does at every Budget, then the people would know how false and untrue the real income is when compared with the *per capita* income. Instead the Minister has given us figures about the G.N.P. and said that we are the fourth largest in Asia after Japan and the Island States of Hongkong and Singapore. But a look at the table in the Economic Report shows that our GNP is about $\frac{1}{3}$ that of Singapore and Hongkong and about $\frac{1}{5}$ that of Japan; in other words, we are very much lower. Whilst I admit that these indices like G.N.P., G.D.P., *per capita* income are all indicators of the economy, they do not show the real earning power of the people and the question is, has the earning power of our people been raised? The Government, instead of saying we do not have data, must ascertain the real incomes of our people by surveys and so forth. But it is evident that the Government, with its die-hard capitalistic policy, would not be able to remedy this economic imbalance. Mr Speaker, Sir, we heard yesterday the Member for Johor Tenggara saying "Kita telah perhatikan kapitalisem dan kegagalannya", the failure of capitalism.

Tan Sri Syed Jaafar bin Hasan Albar: Can he read the whole sentence because he is reading out of context. (*Ketawa*) You read one word and then you confuse the House.

Tuan V. Veerappen: You are trying to confuse me, I have been given a very short time to speak. Mr Speaker, Sir, in this I believe the Honourable Member agrees with me, that the policy of the Government has failed and that is why he has called for a new policy, but he wants a new political system based on Islam because he says all other systems in the world cannot bring about social justice. But I do not know what his concept of social justice is. But as I said, he has said that the system which he envisages must be based on Islam.

Mr Speaker, Islam, like all other religions has an excellent philosophy; it is a religion that is against corruption, against nepotism against favouritism, extremism, fanaticism and capitalism, particularly monopoly capi-

talism. But it is a fact that even many Islamic countries have not evolved a system that might suit the Honourable Member.

Mr Speaker, Sir, our Government, the Alliance Government has already proclaimed its New Economic Policy in the Second Malaysia Plan and evolved a new philosophy, also in the Rukunegara, based on social justice and fair and equal distribution of wealth. Why then has this New Economic Policy failed, as stated by the Honourable Member, and as believed by Members on this side of the House and also shared by many other Members, even by the Member for Muar Dalam? Mr Speaker, Sir, it is, in my opinion, because the Government is not prepared to change and it is because individuals, perhaps like the Member for Johor Tenggara are not prepared to change either; paying lip service to any philosophy or religion is not enough, for, if I may be permitted, as the Quran says, "God will not change a man or a community until and unless he first changes himself". If this is the change the Honourable Member asks for and the Government is not prepared to do it, then he must be prepared to change himself; he must be prepared to come over to this side of the House (*Ketawa*). We in the PEKEMAS offer this change if he will accept the philosophy.

Tan Sri Syed Jaafar bin Hasan Albar: Tuan Yang di Pertua, on a point of order: ucapan saya semalam telah disalah mengertikan oleh Ahli Yang Berhormat itu. Saya fikir eloklah saya betulkan supaya beliau tidak berlarut-larut mengulas ucapan saya yang beliau tidak faham betul-betul apa maksud saya. Apakala saya menyebutkan dengan Kerajaan supaya mengambil inisiatif, menyiasat dan menyelidik kalau-kalau ada dalam sistem ekonomi Islam yang boleh kita ambil bagi melahirkan social justice, maka saya menyeru supaya kita mengambil inisiatif, bukan hendak menyeru orang embrace Islam, tetapi untuk mengkaji sistem-sistem yang ada di dalam Islam kerana sistem-sistem yang ada dalam dunia pada hari ini telah gagal: komunism, socialism, kapitalism dan entah apa ism lagi, baik sistem ekonomi atau sistem politiknya telah menunjukkan kegagalan yang dahsyat sekali. Jadi saya berharap satu sistem baharu dapat dilahirkan, bukan sahaja untuk tanahair kita tetapi . . .

Tuan Fan Yew Teng (Kampar): Tuan Yang di Pertua, apakah point of ordernya?

Tuan (Timbalan) Yang di Pertua: Ahli Yang Berhormat ada hak mengikut Peraturan Tetap menjelaskan apa yang disebutkan dalam ucapannya dahulu. Jikalau sekiranya disalah-fahamkan oleh seorang yang bercakap lain, dengan syarat Ahli Yang Berhormat bersetuju memberi jalan kepada Ahli Yang Berhormat menjelaskan, sebab beliau duduk, dan saya pun membenarkan; tidak menghalang.

Tan Sri Syed Jaafar bin Hasan Albar: Terima kasih, Tuan Yang di Pertua. Jadi apa yang saya maksudkan dalam ucapan saya ialah supaya dibentuk satu sistem baharu, sistem ekonomi dan sistem politik yang baharu, bukan sahaja untuk Malaysia kita, tetapi untuk seluruh manusia dan seluruh dunia. Saya harap sahabat saya dari Seberang Selatan tidak lagi menyalah-fahamkan ucapan saya semalam. Terima kasih.

Tuan V. Veerappen: Mr Speaker, Sir, I think I did quite understand him. I do know that he did not ask us ali to embrace Islam. I was not saying that either. I was saying that if he wanted a system based on Islam, from the teachings, perhaps . . . . .

Tan Sri Syed Jaafar bin Hasan Albar: Sir, I ask him to study my speech.

Tuan (Timbalan) Yang di Pertua: Nampaknya dia tak faham.

Tuan V. Veerappen: Anyway, this Member did say that the Economic Plan as it is done or carried out by the Government will not succeed. "Saya nampak gelap dan samar-samar yang perkara itu dapat dijayakan"—that is what he said. Therefore, I believe he wanted a change. I invite him, if he wants a change, to join us. We want to change the society here and he must be prepared to serve . . . . .

Tan Sri Syed Jaafar bin Hasan Albar: Tuan Yang di Pertua.

Tuan (Timbalan) Yang di Pertua: Barangkali Ahli Yang Berhormat tak faham lagi, dia kata hendak kaji, tengok, bukan dia minta hendak tukar. Ahli Yang Berhormat boleh sambung semula kerana masa sudah lewat.

Tuan V. Veerappen: Further, Mr Speaker, Sir, the Economic Report also on page 1, paragraph 3, says that public investment went up by only 40%, while in paragraph 4 it says that private investment has risen by only 3%. This is very disappointing when compared with the Plan's average of 8.4% per year and the 1970 average of 30%. This is so in spite of the very generous loans and other facilities provided by the Government to the private sector. This is not mere sluggishness as stated by the Minister of Finance; this is an open refusal by private enterprise to invest in the country. When there is so much money rolling in the Stock Market, when there is such great desire to invest in land and in the shares of well-established foreign companies, one cannot understand why the private sector has not responded to the call of the Government. This clearly shows that the Government's New Economic Policy based on the free enterprise system is a failure and is bound to fail. It is no wonder that the Government is scheming to have a National Front and to hold early elections before the results of the Second Malaysia Plan are evident and become known to the people.

Mr Speaker, Sir, the fact that the Government has been able to meet its target as stated by the Minister in spite of this failure of the private sector to invest has been done by pumping in large sums of public funds and by the desire of some foreign companies who intend to get rich quickly by exploiting the captive labour with low wages and the tax incentives with its high protective tariffs. If not for these, the Plan might not have got off the ground. It is, therefore, essential, Mr Speaker, to institute a top-level review to find out the reasons for the reluctance of the private sector to respond to Government's incentives and safeguards and guarantees to private capital. Perhaps in this the Member for Johor Tenggara agrees, that there must be a review. I am told that this is due to a fall in morals due to the insistence of the Government on the type of workers the industry has to employ to comply with quotas. But this may be an over-generalisation and the real reasons have to be sought and the causes removed, if the private sector under the free enterprise system can be relied upon to play the role envisaged by the Second Malaysian Plan of bearing the brunt—in fact, the private sector, Mr Speaker, Sir, was intended to bear the brunt

of the development with a contribution of 8.4% annual growth compared with Government's 5.9%. Therefore, the private sector was supposed to spend more and invest more than the Government or the public sector.

Furthermore, the high protective wall of tariffs has had a very dangerous effect on the prices of goods and a debilitating effect on industrialisation in particular. On the one hand, it has resulted in very high prices leading to inflation and, on the other, it has made our industrialisation strategy an "inward looking" one, depending on the local market and the local people. In other words, Mr Speaker, Sir, our industrialists are encouraged by these protective tariffs to exploit a captive market without having to compete in world markets. This again has made the rich richer and the poor poorer by forcing the poor of our country to pay more when they can get imported things cheaper. Furthermore, the strategy to protect local industries at any cost with high tariffs works against overall national interests as it fails to lead to the establishment of a viable, mature and dynamic industrial sector. It hampers the growth of the industrial sector. It further discourages businessmen from thinking in terms of world markets and encourages even smuggling. This is also evident, Mr Speaker, in the clamour for protection by these companies even before the industry has started functioning.

Take the case of the textile industry. I understand that there are only about two main spinning factories in Malaysia today—although there are small ones which spin for themselves—but there are more than fifty factories weaving the yarn into cloth, particularly for sarongs, etc. But for some reasons the Government has imposed import duties on cotton. This has forced prices of cloth up and, therefore, that means our people have to pay more. I cannot understand why these duties should be imposed. The two spinning factories cannot produce even the yarn that is required for our own factories. In fact, this was admitted by one of the producers, one of the spinning factories. Neither can they produce the various types of yarn required for the various types of cloth. I understand the Government agreed to impose these restrictions to enable our producer to expand his capacity. Mr Speaker, Sir, this is a dangerous practice

which may lead to corruption if it has not already started. Protective tariffs, to my mind, if it is at all necessary, must only be given when local producers have set up the machinery to produce sufficient quantities and types of materials at least for our local consumption. Even in such cases protection is bad because it inhibits the producer from being outward looking and competing in world markets.

Therefore, Government must reconsider its industrialisation strategy also. There must be a change of strategy and shift of emphasis. If we have to produce for the home-market, Mr Speaker, then such industries should be State-owned, run by the State. It is of no use protecting industries to enrich the capitalist at the expense of the consumers who are our people and to create inefficient and exploitative industries. Furthermore, Mr Speaker, most of these industries are not original or native to Malaya. They are not infant industries as far as the industries themselves are concerned, though they may be new in Malaysia. No one can say, for example, that the Indo-Malaysia Textile is an infant industry. They are giants; the Birlas are giants in India in their own right and have many, many years of experience. Similarly, most of our industries in our country are not infants. They are not started only by our local people. If they are started by our own people who are trying to learn, I say then they are infant. But, these are all giants who are brought here, and there is no chance for our people to learn the know-how. There is no deliberate policy of ensuring that the know-how is gained by our local personnel. In fact, whilst the so-called foreign experts are paid fantastic salaries and housing and entertainment allowances, our local personnel are paid very low wages and are made to occupy lowly positions though they do similar work. Take, for example again, the Indo-Malaysian Textiles, a local accountant is paid only \$800, whereas an accountant from India gets \$2,500 plus house, plus entertainment allowance, plus free trips back to India at Company's expense. I am sure, Mr Speaker, Sir, you will agree that it is not such an expert job to be an accountant. The boiler supervisor, again, in Taiping Textile is paid much more than a Malaysian who does almost all the work but he gets only about \$300.

But beyond mere discrimination in salaries, local personnel are not permitted to under-study the foreign technical staff or even the Director or the Managing Director. As such, Mr Speaker, Sir, our people will never ever be able to learn the tricks of the trade or even the trade itself and we as a nation will forever be dependent on foreign industrialists and foreign know-how. It is, therefore, evident that in this respect also, the Second Malaysia Plan will be a failure.

Mr Speaker, Sir, the position will not be that hopeless, if the Government will stand to reason. The Government should see the writing on the wall and learn from the experience of other countries. It should, in my opinion, set up State enterprises to go into industry with the help and assistance of international organisations and other willing countries even if their ideologies are different from that of ours, provided that they are prepared to train local people in running the industry concerned. Even if we cannot get this assistance, the State enterprises should be able to pay for and employ foreigners to teach our people to run the industries concerned. If people are prepared to be mercenaries and die in wars, I do not see why people cannot come and teach our people to run the industries. In this way, I believe that we can build up the expertise and the know-how to run our own industries. Some may say that State enterprises are usually inefficient and unsuccessful, but I do not agree. This, to my mind is due to the fact that the appointment of persons to positions of trust and power in such enterprises are usually as rewards for political favours or support or because they have been faithful civil servants. The practice of appointing politicians, whether rejected ones or not, has the tendency to encourage corruption and a lack of morale in those under them.

The practice of appointing aging civil servants who have rendered faithful or trusted service results in inefficiency because they are not suited to the discipline, nor do they have the imagination and business acumen required in such ventures. The bureaucratic practice in Government, Mr Speaker, Sir, is utterly unsuited for business ventures.

As such, Government should consider appointing persons of proven experience in business and have regular, careful check on

them. These enterprises, including the State Development Corporations, should be made accountable and answerable to Parliament and the respective Assemblies.

Tuan (Timbalan) Yang di Pertua: Panjang lagiakah, Ahli Yang Berhormat?

Tuan V. Veerappen: Tidak, saya hendak habiskan. Finally, Mr Speaker, Sir, I would like to congratulate the Government and particularly our Minister of Finance, for having made it possible to have both the Development and the Ordinary Budget discussed together. Thank you very much.

Datuk Haji Mustapha bin Haji Abdul Jabar (Sabak Bernam): Tuan Yang di Pertua, saya ingin bersama-sama membahaskan Anggaran Belanjawan yang telah dikemukakan oleh Yang Berhormat Menteri Kewangan.

Di dalam Anggaran Belanjawan ini, saya menganggap adalah sebagai suatu Anggaran Belanjawan yang sangat menasabah dan berpatutan serta sesuai dengan dasar Ekonomi Baru Kerajaan kita iaitu menambahkan cukai kepada golongan rakyat yang mewah, tetapi tidak mengenakan cukai kepada rakyat miskin.

Tuan Yang di Pertua, apa yang menggalakkan rakyat, terutama petani-petani ialah adanya kenaikan cukai bagi buah-buahan yang dibawa masuk dari luar negeri. Ini adalah merupakan satu alamat yang baik bagi petani-petani supaya buah-buahan tempatan mendapat pasaran yang baik dari rakyat negeri ini. Diharap petani-petani akan dapat menggunakan kesempatan yang sepenuh-penuhnya bagi menambahkan pendapatan mereka dan dengan dasar Belanjawan ini saya harap akan dapat dijadikan satu dasar yang terus-menerus sehingga keadaan ekonomi rakyat bagi kawasan luar bandar dengan rakyat kawasan dalam bandar dapat diperseimbangkan.

Tuan Yang di Pertua, Kerajaan kita telah membuat beberapa penelitian dan kajian daripada satu masa ke satu masa semenjak Rancangan Malaysia Yang Pertama dilaksanakan dan sehinggalah kepada Rancangan Malaysia Kedua dijalankan selama dua tahun yang lampau dan sehingga akhir tahun 1972 ini, maka bermakna sampailah dua tahun perjalanan Rancangan Malaysia Kedua ini.

Di dalam kajian-kajian dan penelitian-penelitian ini, saya mohon izin untuk memberikan serba sedikit pandangan di Dewan Yang Berhormat ini iaitu mengikut bilangan besar rakyat Malaysia ini adalah mengandungi tiga golongan atau pun tiga kumpulan.

Yang pertama, ialah kumpulan pegawai-pegawai dan kakitangan Kerajaan dan badan-badan berkanun.

Yang kedua, kumpulan ahli-ahli perusahaan dan perniagaan dan kakitangannya.

Dan kumpulan yang ketiga, ialah petani-petani, nelayan-nelayan serta pekerja-pekerjanya.

Di dalam ketiga-ketiga kumpulan ini Kerajaan telah berjaya memberikan satu pembelaan yang saya fikir lumayan kepada kumpulan pegawai-pegawai Kerajaan dan badan-badan berkanun serta kakitangannya dengan kehidupan yang sempurna melalui suruhanjaya-suruhanjaya yang mengkaji kedudukan gaji dan tugas-tugas mereka daripada semasa ke semasa, kerana Kerajaan kita telah bertindak sebagai majikan yang sentiasa bertimbangrasa dengan penuh keadilan.

Tuan Yang di Pertua, pada kumpulan kedua iaitu ahli-ahli perusahaan dan perniagaan juga telah mempunyai kedudukan yang lebih sempurna dan sebahagian daripadanya lebih lumayan daripada pegawai-pegawai dan kakitangan Kerajaan. Begitu juga pekerja-pekerja di kilang-kilang perusahaan adalah sentiasa diawasi oleh pihak Kerajaan iaitu dari pihak Kementerian Buruh dan Tenaga Rakyat, dan pengawasan itu dengan tujuan supaya mereka itu dapat diberi bayaran yang berpatutan serta galakan-galakan dan pertolongan serta kemudahan kepada ahli-ahli perniagaan dan perusahaan itu terus-menerus adalah menambahkan lagi minat rakyat negara ini di dalam bidang perusahaan dan perniagaan. Hanya sebahagian daripada ahli-ahli perniagaan yang kecil sahaja yang agak belum begitu sempurna kehidupan mereka itu.

Tun Yang di Pertua, menyentuh kumpulan ketiga yakni kumpulan daripada petani dan pekerja-pekerjanya terutama sekali pekebun kecil yang berselirak di seluruh negara ini. Di dalam golongan mereka itu sebahagiannya barangkali ada

juga yang agak lumayan, tetapi sebahagian besar daripada jumlah mereka itu adalah mempunyai penghidupan atau pun pendapatan di dalam paras yang terke bawah sekali terutama sekali pekebun-pekebun kecil kelapa yang saya rasa luasnya tidak kurang ataupun lebih kurang 500,000 ekar yang melibatkan lebih kurang 800,000 keluarga di seluruh negara kita. Ini adalah disebabkan oleh kemerosotan harga kelapa yang tidak ada sebarang kawalan harga dari sesiapa juga. Pekebun dusun dan penanam sayur juga adalah mempunyai nasib yang sama.

Walaupun pada masa ini badan-badan sukarela seperti Persatuan Peladang, Persatuan-persatuan Pekebun Kecil sedang bergerak cergas, tetapi penyakit yang dihidapi oleh petani-petani ini adalah satu penyakit yang telah dipusakai daripada semenjak penjajahan iaitu beratus-ratus tahun yang lampau hinggalah pada masa ini, adalah satu penyakit sangat teruk yang memerlukan tumpuan tenaga yang disatukan, samada dari pihak agensi-agensi Kerajaan ataupun agensi-agensi pertanian hendaklah bergerak bersungguh-sungguh bagi mengatasi beberapa masalah yang sedang dihidapi oleh petani-petani diseluruh negara ini.

Tuan Yang di Pertua, masalah-masalah yang menyebabkan kemunduran petani-petani ini ialah diantara lain-lain, saya berpendapat adalah mengandungi 5 perkara.

Yang pertama, petani-petani ini hanya sanggup mengeluarkan bahan-bahan pertanian sahaja.

Yang keduanya, mereka ini tidak dapat ataupun tidak mengetahui untuk memproseskan hasil-hasil pertanian mereka.

Yang ketiganya, tidak dapat memasarkan hasil-hasil pertanian mereka ke bandar-bandar yang besar.

Yang keempatnya, tidak banyak kilang-kilang perusahaan yang sanggup memproses bahan-bahan pertanian.

Yang kelima, petani-petani tidak mempunyai keluasan tanah yang mencukupi untuk sara hidup bagi sesuatu keluarga mereka.

Masalah ini telah diketahui oleh pihak Kerajaan dan tindakan-tindakan ini perlu diambil, samada tindakan ini patut dibuat oleh Kementerian-kementerian yang berkenaan, samada tindakan ini patut dibuat

oleh badan-badan berkanun, samada tindakan ini patut di buat oleh kalangan-kalangan swasta, samada tindakan ini patut dibuat oleh ajensi-ajensi petani.

Saya percaya dengan adanya tindakan tegas daripada semua pihak, kesulitan-kesulitan itu akan dapat diatasi. Misalnya, sebagai contoh seperti Pusat Pengkajian Makanan (Food Technology) perlu membuat kajian lebih mendalam segala jenis-jenis pengeluaran pertanian supaya dapat diproses dengan mengeluarkan mutu yang lebih tinggi supaya dapat dipasarkan, bukan sahaja dalam negeri ini, tetapi juga untuk pasaran luar negeri.

Sebagaimana yang kita ketahui pada masa ini, kemerosutan harga kelapa disebabkan adanya pertandingan dengan pengeluaran minyak-minyak lain seperti minyak kacang dan lain-lain lagi dan minyak-minyak kelapa ini barangkali saya percaya tidak boleh bertanding dengan jenis minyak-minyak yang lain. Dengan ini, saya harap bagi pihak Pusat Pengkajian Makanan (Food Technology) cuba berikhtiar dengan sedaya upaya bagaimana cara-cara ramuan yang boleh meningkatkan lagi mutu minyak kelapa ini supaya dapat memelihara atau menjaga nasib kedudukan lebih kurang 800,000 keluarga pekebun-pekebun kelapa di seluruh negara ini.

Begitu juga penyiasatan bagi menganika-jeniskan bahan kelapa seperti penggunaan sabut-sabut kelapa dijadikan kusyen kereta dan juga tempurung kelapa boleh dijadikan cardboard, dan juga barangkali boleh dijadikan serbuk-serbuk daripada sabut kelapa yang boleh digunakan serbuk ice dan lain-lain lagi. Ini, saya percaya daripada pihak ahli-ahli Food Technology ataupun ahli-ahli teknik di dalam soal ini akan dapat mengetahui atau menjalankan penyiasatan bagi memberi pertolongan yang besar kepada petani-petani, pekebun-pekebun kelapa di seluruh negara ini.

Saya percaya, dengan adanya kejayaan bagi menganika-jeniskan bahan-bahan kelapa dan memproses hasil-hasil pertanian kita akan dapat memberi peluang lebih ramai penganggur-penganggur luar bandar untuk mendapatkan pekerjaan.

Bagaimana saya telah difahamkan pada masa ini Kementerian Pertanian sedang berusaha bersungguh-sungguh untuk meng-

adakan pusat Percubaan Memproses Kelapa di Negeri Selangor dan Negeri Johor. Apa yang saya harapkan usaha ini akan dapat diteruskan di dalam penyiasatan bagi menganika-jeniskan daripada bahan-bahan pertanian kelapa dan tidaklah hanya akan berkisar untuk mengadakan salai-salai kelapa sahaja, tetapi juga siasatan yang akan dapat meningkatkan mutu minyak kelapa untuk menghadapi pertandingan dengan pengeluaran-pengeluaran lain minyak untuk makanan dan memproses bahan-bahan untuk digunakan bagi faedah yang lain.

Tuan Yang di Pertua, sebagaimana badan-badan berkanun yang lain seperti FAMA, FIMA dan lain-lainnya, saya harap dapat diberi peruntukan kewangan dan juga pegawai-pegawai yang diperlukan dengan sepenuhnya dan supaya badan-badan ini akan dapat berjalan dengan lancar dan sempurna untuk memberi pimpinan bagi menolong petani-petani di seluruh negara.

Begitu juga, Tuan Yang di Pertua, kepada ajensi-ajensi petani-petani seperti Persatuan-persatuan Peladang sebagaimana yang telah saya difahamkan telah mula bergerak mendapatkan tempat perniagaan di kawasan-kawasan bandar untuk memasarkan hasil-hasil pertanian untuk faedah ahli-ahlinya dan juga telahpun mula menyertai bidang perusahaan dan perniagaan dan sebagaimana yang telah saya ketahui begitu juga bagi pihak pekebun-pekebun kecil juga sudah mula bergerak dengan lancar lagi menambah keluasan tanah bagi ahli-ahlinya.

Satu perkara yang paling penting ialah menggerakkan dengan lebih cergas lagi kepada ajensi-ajensi rakyat di kampung seperti Jawatankuasa-jawatankuasa Kampung di seluruh negara ini, ketua-ketua kampung supaya dapat diberi nafas dan semangat yang baharu bagi memimpin rakyat di tiap-tiap kampung mereka. Sebaik-baik langkah, saya berpendapat Jawatankuasa-jawatankuasa Kampung ini hendaklah diikuti segala kewajipan-kewajipan mereka ini dikawal dengan sepenuh-penuhnya dan diberi arahan dengan sepenuhnya dan kalau perlu mereka ini diberi elaun yang berpatutan supaya mereka boleh bergerak dengan cergas, kerana bagi pendapat penduduk-penduduk di kampung-kampung, ketua-ketua kampung ataupun Jawatankuasa-jawatankuasa kema-juan kampung ini adalah merupakan pemimpin-pemimpin mereka dan mereka inilah yang akan dapat menyusun masyarakat-masyarakat

desa bagi menyambut dasar ekonomi baharu Kerajaan ini.

Tuan (Timbalan) Yang di Pertua: Panjang lagi, Ahli Yang Berhormat?

Datuk Haji Mustapha bin Haji Abdul Jabar: Sedikit lagi, Tuan Yang di Pertua. Selain daripada itu, saya fikir, kalau kita dapat menyusun semula Jawatankuasa-jawatankuasa Kemajuan Kampung ini baharulah kita dapat menyesuaikan diri dengan apa yang telah diisytiharkan oleh Yang Amat Berhormat Tun Perdana Menteri iaitu sebagai gerakan pembaharuan yang telah diisytiharkan di Dungun baharu-baharu ini. Dan badan-badan yang diberi galakan sepenuhnya ini bukan hanya dapat menyusun satu masyarakat pertanian cara kunu kepada cara yang lebih moden lagi yakni petani-petani yang sanggup untuk mengeluarkan bahan pertanian itu dapat memproses hasil pertanian dan akan dapat memasarkan hasil-hasil pertanian mereka, yang mana akhirnya di satu masa petani-petani ini akan kita bawa ke dalam kegiatan perniagaan dan perusahaan.

Tuan Yang di Pertua, satu perkhabaran yang sangat-sangat baik ialah adanya perkhabaran penyatuan Persatuan-persatuan Peladang dengan syarikat kerjasama. Langkah penyatuan ini adalah satu langkah yang bijak dan akan dapat mengukuh kedudukan agensi-agensi pertanian di dalam satu badan. Saya mempunyai kepercayaan yang penuh adanya penyatuan ini akan dapat dibentuk di dalam satu Lembaga yang mengandungi ahli-ahlinya dari badan-badan Kerajaan yang bertanggungjawab dengan petani-petani. Misalnya dari Syarikat Kerjasama, Persatuan-persatuan Peladang, FAMA, FIMA, Pekebun-pekebun Kecil, L.P.N., Jabatan Pertanian, Wakil Kementerian berkenaan termasuk Perbendaharaan, Bank Pertanian dan lain-lain lagi yang difikirkan mustahak supaya mereka ini duduk di dalam satu Lembaga yang mewakili Kementerian-kementerian, Jabatan Kerajaan dan badan berkanun serta agensi-agensi pertanian duduk dalam satu Lembaga bagi membincangkan semua masalah pertanian akan dapat bekerja di dalam satu pasukan.

Saya percaya segala kesulitan-kesulitan pertanian akan dapat diatasi. Dengan cara

ini akan dapat menjauhkan salah faham di antara satu sama lain.

Tuan Yang di Pertua, saya berpendapat lembaga ini patut dibuat di dalam tiga peringkat, iaitu di peringkat Daerah, peringkat Negeri dan peringkat Kebangsaan supaya sebarang masalah yang timbul akan dapat disalurkan mengikut tanggungjawab dan peringkat masing-masing.

Tuan Yang di Pertua, kita tidak boleh membiarkan lebih lama cara pertanian-pertanian yang tulun, iaitu pertanian cara lama ini hidup lebih lama lagi. Dengan cara beransur-ansur kita terpaksa mengubah cara hidup mereka ini.

Di samping itu, kita perlu menyusun masyarakat mereka supaya boleh menjadi masyarakat pertanian yang moden dan dapat boleh mengeluarkan bahan pertanian yang boleh menguntungkan.

Bagi melaksanakan tugas-tugas besar ini, Tuan Yang di Pertua, saya fikir perkara ini adalah memerlukan kerjasama daripada semua pihak. Dan bagi menyentuh pula saya kepada kemajuan-kemajuan yang telah dicapai selama dua tahun berjalan Dasar Ekonomi Baharu Kerajaan kita ini, saya suka memberi tahniah kepada Kerajaan atas kejayaan menarik pemodal-pemodal luar menanamkan modal di kilang-kilang perusahaan di dalam negara kita ini adalah sangat-sangat membanggakan. Ini adalah menunjukkan keteguhan politik, keteguhan ekonomi serta sosial negara kita yang telah dapat memberi kepercayaan kepada pemodal-pemodal asing terhadap negara kita ini.

Apa yang perlu diberi perhatian berat ialah jenis kilang-kilang perusahaan menggunakan bahan-bahan pertanian dari negara ini patut lebih diberi galakan yang istimewa kepada mereka-mereka ini dan supaya lebih tertarik untuk mengadakan kilang-kilang perusahaan bagi menggunakan asas bahan-bahan pertanian. Dengan ini masalah kerumitan petani-petani akan dapat diatasi daripada segi pemasarannya.

Galakan yang paling sesuai ialah lebih menggalakkan pembinaan kilang-kilang di kawasan luar bandar. Di dalam menggalakkan pembinaan kilang-kilang di kawasan luar bandar ini saya agak kemudahan-kemudahan juga perlu disediakan oleh Jabatan-jabatan dari Kementerian yang berkenaan, misalnya seperti bekalan air dan

juga bekalan letrik. Kementerian Kerjaraya dan Tenaga saya fikir terpaksa menasihati Lembaga Letrik Negara di dalam memper-bekalkan letriknya di kawasan-kawasan luar bandar supaya tidak mereka semata-mata menitikberatkan soal keuntungan ataupun soal ekonomi sahaja tetapi memikirkkanlah supaya penduduk-penduduk luar bandar itu dapat bersama-sama menikmati api letrik dan dengan adanya api letrik ataupun bekalan letrik ini sampai kepada kawasan luar bandar, maka kilang-kilang perusahaan ini akan dapat mendirikan kilang-kilang mereka juga di kawasan-kawasan luar bandar.

Oleh kerana itu, Tuan Yang di Pertua, saya fikir cukuplah ucapan yang dapat saya buat pada kali ini dan sekali lagi saya ingin mengucapkan berbilang-banyak tahniah kepada Kementerian Kewangan dan mudah-mudahan dengan adanya dasar anggaran ini akan dapat memberi faedah dan nikmat kepada seluruh rakyat di dalam negara kita.

Tuan Walter Loh Poh Khan (Setapak):

Tuan Yang di Pertua, saya menyokong penuh Belanjawan bagi tahun 1973 dan saya suka mengucapkan tahniah yang setinggi-tingginya kepada Yang Berhormat Menteri Kewangan atas kejayaannya membentangkan cadangan-cadangan cukai untuk menyenangkan keadaan hidup rakyat yang berpendapatan kecil.

(*Dengan izin*) Mr Speaker, Sir, I would refer to the Honourable Minister of Finance's speech. I must congratulate him for introducing a mild 1973 Supply Bill and I would particularly highlight the following:

G.N.P.: Though Malaysia's economic trend in 1972 was influenced by stagnant exports and low world market prices for our country's major export commodities, our G.N.P. for 1972 has achieved 5.8 per cent growth compared to the level in 1971.

Mr Speaker, Sir, I would refer to the speech of the Honourable Member for Seremban Timur, and I quote:

"All these gigantic spending only managed to push G.N.P. up by one per cent from a lowly 4.8% in 1971 to a less lowly figure of 5.8% in 1972."

Mr Speaker, Sir, the Honourable Member has misconstrued the facts. The comparison should not be based on the increased level

between 1972 and 1971 and 1971 and 1970 because of the difference in terms of dollars. Between 1971 and 1970 the increase was \$559 million, whereas between 1972 and 1971 it was estimated at \$706 million. Therefore, if you compare these two figures, there was an increase of \$147 million, which is 26.3 per cent.

For the information of the Honourable Member for Seremban Timur, our G.N.P. does not necessarily have to be larger but it should be more justly and more equally distributed. Our G.N.P. has increased continuously and this has achieved quite sufficiently equal distribution. This Bill is aimed at increasing the formation of social capital, injecting higher spending towards development, etc. from which the economically underprivileged benefit more than the higher income groups. Merely advocating much higher increase of our G.N.P. and hoping that it will remedy the problem of unequal distribution is facile escapism, and this is what the Honourable Member for Seremban Timur is advocating.

Mr Speaker, Sir, I would again refer to the speech of the Honourable Member for Seremban Timur in which he stated that the tax interest derived by non-residents gives the impression that the Honourable Minister of Finance is bending over backwards to woo foreign investors.

Mr Speaker, Sir, I simply cannot understand the Honourable Member for Seremban Timur. On the one hand, he demanded that the Government should solve unemployment and, on the other hand, he accused the Government of bending over backwards to woo foreign investors by removing the tax on the interest derived by these investors. I would ask the Honourable Member for Seremban Timur how he proposes to reduce unemployment. I do not think that he realises that this is one of the most effective means to reduce unemployment. If more such industries operate in Malaysia, particularly the labour-intensive type, this could solve, to a very large extent, unemployment. If we are to attract foreign investors our terms and conditions, etc. have to be attractive enough to woo them. We cannot have the cake and eat it.

Mr Speaker, Sir, I will quote one example. The electronics type of industries set up by these investors have reduced a very big slice

am sure that such a step will be useful to our citizens in their contacts with foreign businessmen and friendship and goodwill will be further promoted.

In conclusion, I wish to say that the import duty on machineries should be reduced as all industries will depend on them for cheaper production cost, so that the industries will not be killed in the long run, and also for the sake of long-term interest of this country.

Tuan Hussein bin Haji Sulaiman (Besut): Tuan Yang di Pertua, seperti kelaziman apabila masa sudah hampir kepada Persidangan Belanjawan Negara kita, maka seluruh rakyat dalam Malaysia ini adalah memberi perhatian dan tumpuan yang begitu lebih kepada Dewan yang bertuah ini.

Tumpuan yang seperti itu, Tuan Yang di Pertua, bukanlah sekadar untuk mengetahui berapakah anggaran belanjawan yang akan dikenakan kepada tiap-tiap Kementerian, tetapi tumpuan itu ialah untuk mengetahui berapakah jumlah cukai baru yang akan dikenakan ke atas tiap-tiap rakyat dalam negara kita ini.

Tuan Yang di Pertua, pada tahun ini adalah merupakan tahun yang ke-13 bagi Yang Berhormat Menteri Kewangan kita yang ada dalam Dewan ini mengemukakan Anggaran Perbelanjaannya. Sesungguhnya, Tuan Yang di Pertua, pada 6hb Disember tahun ini kepada saya adalah merupakan detik yang paling bersejarah di dalam tempoh 13 tahun ini. Kerana pada tahun inilah, tahun yang ke-13 inilah, Tuan Yang di Pertua, Yang Berhormat Menteri Kewangan kita telah membentangkan di dalam Dewan yang mulia ini suatu Anggaran yang agak tidak memberatkan golongan rakyat yang paling rendah pendapatannya.

Tuan Yang di Pertua, sudah menjadi kelaziman di dalam Dewan yang bertuah ini apabila sahaja ucapan Yang Berhormat Menteri Kewangan mengemukakan Belanjawan dibuka untuk perbahasan, maka berebut-rebutlah Ahli-ahli Parlimen ini untuk mengambil bahagian.

Satu perkara yang amat menarik perhatian saya, Tuan Yang di Pertua, pada hari yang pertama pada 11hb Disember, suatu kehormatan telah diberi di dalam Dewan ini kepada Ahli Yang Berhormat dari Datuk

Kramat sebagai Ahli Parlimen yang mula-mula membahaskan ucapan Belanjawan. Walaupun sepatutnya peluang itu diberi kepada Ketua Pembangkang di dalam Dewan ini, barangkali oleh kerana Ketua Pembangkang tidak ada pada hari itu, maka kehormatan itu diberi kepada Ahli Yang Berhormat dari kawasan Datuk Keramat.

Tuan Yang di Pertua, sepatutnya penghormatan yang telah diberi oleh Tuan Yang di Pertua ini digunakan oleh Ahli Yang Berhormat itu dengan sepenuh-sepenuh kejujuran dan keikhlasan serta memuliakan tempat yang paling mulia dan berharga ini, Tuan Yang di Pertua. Tetapi amatlah malang sekali, Tuan Yang di Pertua, suatu sejarah yang paling gelap telah tercatat di dalam Dewan ini, Tuan Yang di Pertua, Ahli Yang Berhormat dari Datuk Keramat dengan begitu keadaan telah mengambil kesempatan mencaci, menghentam dan menidak-nidakkan kebolehan Kerajaan serta mengeluarkan suatu ucapan mengenai dengan MAS, Tuan Yang di Pertua, seperti yang telah dimaklumkan di dalam Dewan ini adalah semata-mata hendak merusakkan nama baik Kerajaan dan menjatuhkan kedudukan MAS di seluruh dunia.

Tuan Yang di Pertua, pada hari semalam di dalam Dewan yang bertuah ini, Yang Berhormat Menteri yang berkenaan telah mengeluarkan suatu kenyataan sebagai suatu kenyataan yang amat jelas sekali, menolak segala hujah-hujah yang tidak berasas yang telah dikeluarkan oleh Ahli Yang Berhormat dari Datuk Keramat. Tetapi malangnya, Tuan Yang di Pertua, sesudah Yang Berhormat Menteri memberi kenyataan, Ahli Yang Berhormat itu bukannya meminta maaf di dalam Dewan ini, bukannya menarik ucapan itu tetapi telah memberi suatu kenyataan bahawa beliau akan mengulangi lagi kenyataan seperti itu dan beliau tidak akan berganjak dari ucapan begitu dahsyat di dalam Dewan ini.

Tuan Yang di Pertua, kepada saya sebagai orang yang agak baru di dalam Dewan ini dan agaknya kurang arif di dalam masalaah-masalaah yang mengenai dengan penerbangan MAS ini, saya hanya dapat membuat suatu kesimpulan, Tuan Yang di Pertua. Kalau suatu kenyataan yang telah dibuat oleh Yang Berhormat Menteri di dalam Dewan ini tidak dapat diterima oleh seorang Ahli di dalam Dewan ini dan sebelum itu

Ahli Yang Berhormat yang berkenaan telah sanggup membuat suatu ucapan, suatu tuduhan yang paling liar di dalam Dewan ini, maka saya fikir, Tuan Yang di Pertua, sebagai seorang Ahli yang sudah matang dan lama di dalam Dewan ini iaitu Ahli Yang Berhormat dari Datuk Keramat, sudilah, Tuan Yang di Pertua, apa kiranya Ahli Yang Berhormat dari Datuk Keramat ini mengulangi tuduhan yang seperti itu demi ayat ke ayat di luar daripada Dewan ini. Tetapi kalau Ahli Yang Berhormat itu, tidak dapat mengulangi tuduhan seperti yang telah dibuatnya di dalam Dewan ini pada 11hb Disember, 1972, di luar daripada Dewan ini, maka saya fikir, beliau adalah salah seorang daripada Ahli Parlimen yang paling bacul di dalam Malaysia ini.

Tuan Yang di Pertua, kalau rayuan saya ini tidak dapat disempurnakan oleh Ahli Yang Berhormat dari Datuk Keramat, saya minta kepada Ahli Yang Berhormat ini menarik balik dan meminta maaf di dalam Dewan ini, dan kalau ini tidak dapat dilaksanakan juga, Tuan Yang di Pertua, saya ingin menarik perhatian Tuan Yang di Pertua kepada Peraturan Majlis Mesyuarat Dewan Rakyat Bilangan 80, iaitu bawakanlah sahaja perkara ini kepada Jawatankuasa Hak dan Kebebasan Dewan Rakyat, supaya masalah yang telah disebutkan di dalam Dewan ini oleh Ahli Yang Berhormat dari Datuk Kramat dan keterangan yang telah dibuat oleh Yang Berhormat Menteri di dalam Dewan ini dikaji dan dihalusi oleh Jawatankuasa Hak dan Kebebasan ini untuk mengetahui, untuk mencari siapakah yang benar di dalam masalah ini.

Kalau Ahli Yang Berhormat dari Datuk Keramat itu didapati tidak benar, Tuan Yang di Pertua, maka sampailah masanya Jawatankuasa Hak dan Kebebasan ini menggunakan kekuasaannya. Akan tetapi kalau Yang Berhormat Menteri yang berkenaan yang salah membuat kenyataan di dalam Dewan ini, maka sampai masanya Menteri yang berkenaan mengundurkan diri dari Jemaah Menteri.

Inilah permintaan saya, Tuan Yang di Pertua, sebagai orang yang kurang arif mengenai dengan penerbangan MAS ini, kerana rakyat, saya dapat faham, sedang menunggu antara dua masalah ini, siapakah yang benar dan siapakah yang bersalah, kerana sesuatu kenyataan yang telah dibuat oleh Yang Berhormat Menteri yang ber-

kenaan tidak seharusnya ditolak bulat-bulat di dalam Dewan ini oleh Ahli Yang Berhormat yang telah membuat tuduhan yang begitu berat.

Kemudian, Tuan Yang di Pertua, saya ingin menarik perhatian Dewan ini kepada ucapan Ahli-ahli Yang Berhormat yang agak kanan dan lama di dalam Dewan ini, iaitu Ahli Yang Berhormat dari Kota Bharu Hulu, Ahli Yang Berhormat dari Muar Dalam, Ahli Yang Berhormat dari Johor Tenggara dan Ahli Yang Berhormat dari Sabak Bernam yang baharu berucap pada hari ini. Sebab kepada saya, Tuan Yang di Pertua, untuk menentukan apakah benar belanjawan yang dibentangkan di dalam Dewan ini memberatkan atau meringankan rakyat perlu dibuat kajian kepada perbahasan yang telah timbul di dalam Dewan ini, terbit dari ucapan mereka yang agak telah berpengalaman jauh di dalam Dewan ini. Saya sengaja tidak mahu mengambil hirau dari ucapan Pembangkang dari D.A.P., Tuan Yang di Pertua, kerana inilah kali yang pertama mereka berada di dalam Dewan ini, agaknya sama jugalah dengan saya.

Tuan Yang di Pertua, satu perkara yang agak menarik saya melihat di dalam Dewan ini, sesudah tiga hari ucapan Yang Berhormat Menteri Kewangan dibahaskan di dalam Dewan ini, maka pada hari yang ketiga Ketua Pembangkang telah mengambil bahagian, ertinya Ahli Yang Berhormat dari Kota Bharu Hulu yang juga merupakan pemimpin PAS dan pemimpin Pembangkang di dalam Dewan ini terpaksa mengambil masa tiga hari untuk mengkaji, menghalusi dan merangka apakah isi ucapan yang perlu dibuat pada tahun ini.

Saya hanya, Tuan Yang di Pertua, memetik satu sahaja perenggan daripada ucapan Ketua Pembangkang ini yang sangat menarik perhatian saya. Katanya:

“Tuan Yang di Pertua, saya sependapat dengan sebahagian besar daripada Ahli-ahli Yang Berhormat dalam Dewan ini bahawa Anggaran Belanjawan Negara seperti mana yang telah dibentangkan dengan langkah-langkah mengenakan cukai-cukai baharu ini amatlah sederhana sekali jika dibandingkan dengan cara-cara yang lebih mengejutkan seperti yang pernah dilakukan pada tahun-tahun yang telah lalu.”

Saya mendapat faham, Tuan Yang di Pertua, dari ahli sastra, ayat yang seperti ini, Tuan Yang di Pertua, kalau kita ibaratkan, membuat sedikit ibarat di dalam Dewan ini, Tuan Yang di Pertua, samalah seperti kita mendengar bisikan seorang gadis yang sedang berada di dalam pelukan kekasihnya dan pada masa berada di dalam pelukan kekasihnya itu mereka sedang merundingkan sesuatu untuk mendirikan rumahtangga. Saya agak-agak begitulah juga, Tuan Yang di Pertua, barangkali isi ucapan Ketua Pembangkang di dalam Dewan ini ada hubungannya, akan lahirnya Kerajaan Campuran yang akan kita tunggu jadi atau tidaknya jika istiadat pinang-meminang yang akan berlangsung di Dewan Bahasa dan Pustaka pada 21 dan 22hb Disember ini tidak menimbulkan sebarang kekecohan, barangkali dapatlah ditetapkan, bilakah hari berlangsungnya perkahwinan antara PAS dengan Perikatan. Barangkali itulah ayat yang digunakan oleh Ketua Pembangkang ini mengatakan cukai ini amatlah sederhana sekali. Kerana kalau hendak dikatakan amatlah baik sekali, tentulah agak berat bagi seorang Ketua Pembangkang hendak menggunakan ayat yang seperti itu, walaupun beliau sendiri menyedari kalau diizinkan Allah barangkali pada tahun hadapan ini apabila beliau tamat sahaja kedudukannya sebagai Ketua Pembangkang di dalam Dewan ini, dengan tidak payah melalui proses pilihanraya akan dapat melangkah kakinya masuk duduk berhampiran dengan Menteri-menteri yang ada berhampiran dengan Tuan Yang di Pertua.

Jadi, agaknya inilah, Tuan Yang di Pertua, saya dapat . . . . .

Tuan Yang di Pertua: Saya hendak mengingatkan kepada Ahli Yang Berhormat bahawa masa sudah suntuk. Bila saya kata masa sudah suntuk, maknanya perbahasan mestilah tepat kepada perkara yang hendak kita perbahaskan, tidak usah melencung kepada perkara-perkara yang luar. Selama ini, saya dapati Ahli Yang Berhormat itu bercakap di luar sahaja, belum tiba kepada masa, dan masa yang ada hanya lima minit sahaja lagi untuk Ahli Yang Berhormat.

Tuan Hussain bin Haji Sulaiman: Terima kasih, Tuan Yang di Pertua. Dengan sebab itulah saya ingin mengatakan, Tuan Yang di Pertua, bahawa belanjawan yang dibentangkan oleh Yang Berhormat Menteri Ke-

wangan kita pada tahun ini adalah merupakan mas kahwin; belanjawan yang boleh diibaratkan sebagai mas kahwin antara Perikatan dengan PAS di dalam perlaksanaan Kerajaan Campuran nanti.

Kemudian, Tuan Yang di Pertua, saya ingin mengambil ucapan daripada Ahli Yang Berhormat dari kawasan Sabak Bernam; kebetulan beliau juga adalah Pengerusi kepada satu badan berkanun di dalam negara kita ni. Saya amatlah tertarik, Tuan Yang di Pertua. Beliau mengatakan bahawa kedudukan badan-badan berkanun di dalam negara kita ini perlu disatukan di bawah satu lembaga dan dibahagikan kepada tiga peringkat—Daerah, Negeri dan Pusat.

Saya, Tuan Yang di Pertua, apabila kita kaji kepada buku perbelanjaan yang ada di hadapan kita ini kita dapat melihat dengan terang dan jelas bahawa wang berpuluh-puluh juta banyaknya akan diberikan kepada badan-badan berkanun. Tetapi satu perkara yang tidak dapat ditolak oleh mana-mana pihak hari ini, Tuan Yang di Pertua, oleh kerana Badan-badan Berkanun di dalam negara kita ini terletak di bawah beberapa Kementerian, setengahnya duduk di bawah Jabatan Perdana Menteri, setengahnya duduk di bawah Kementerian Pembangunan Negara dan Luar Bandar dan setengahnya pula ada yang duduk di bawah Kementerian Pertanian dan Perikanan.

Tadi kata Ahli Yang Berhormat dari Sabak Bernam ada tanda-tanda yang menunjukkan antara satu dengan lain Badan Berkanun ini hendak bertelingkah. Memang, Tuan Yang di Pertua, ini perkara betul ada setengah-setengah Badan Berkanun mengatakan bahawa dia lebih baik daripada Badan Berkanun yang lagi satu menjalankan kerja. Pegawai-pegawai yang ada dibahagiannya lebih cekap membuat kerja daripada badan-badan yang lain. Ini ertinya secara tidak langsung, Tuan Yang di Pertua, Badan-badan Berkanun yang kita harap-harapkan ini sedang cuba beradu kekuatannya untuk mendapat tempat yang agak paling tinggi di dalam kedudukan negara kita ini.

Dengan sebab itu supaya perkara ini tidak meruncing di masa yang akan datang supaya perbelanjaan yang kita beri mengikut peruntukan negara kita ini tidak akan merusakkan hasrat Kerajaan, Tuan Yang di Pertua, saya mengesyorkan kepada Yang Amat Berhormat Perdana Menteri untuk membuat

satu kajian. Apa salahnya kalau Badan-badan Berkanun ini seperti MARA, FAMA, L.P.N., FELDA, UDA, FIMA, PERNAS, Bank Pertanian, Bank Kerjasama dan lain-lain lagi itu diletakkan di bawah satu Menteri sahaja. Kalaulah Menteri Perdagangan dan Perindustrian, dahulu Menteri Perdagangan dan Perusahaan kita ubahkan namanya kepada Menteri Perdagangan dan Perindustrian kemudian diadakan Menteri Perusahaan Utama kerana hendak pecahkan itu.

Saya fikir, Tuan Yang di Pertua, oleh kerana Badan-badan Berkanun ini memainkan satu peranan yang amat penting di dalam pembangunan negara kita ini, apa salahnya di dalam penyusunan Jemaah Menteri yang akan dibuat oleh Jemaah Menteri nanti terbit dari Kerajaan Campuran yang saya katakan itu, Tuan Yang di Pertua, saya fikir ada baiknya dibentuk satu Kementerian yang akan dinamakan "Kementerian Pembangunan Utama" sebagai abang kepada Kementerian Pembangunan Negara dan Luar Bandar. Dan semua Badan-badan Berkanun ini hendaklah diletakkan di bawah takluk Kementerian Pembangunan Utama ini dan saya fikir, Tuan Yang di Pertua, kalau diminta kepada saya untuk menyatakan di dalam Dewan ini siapakah yang patut memegang jawatan itu saya tidak silu-silu, Tuan Yang di Pertua, ingin menyatakan di dalam Dewan ini, kalau difikirkan menasabah, saya fikir Ahli Yang Berhormat dari kawasan Kuala Lipis boleh memegang jawatan yang begitu penting. Ini, Tuan Yang di Pertua, memandang kepada keadaan-keadaan yang ada di dalam tanah air kita ini.

Tuan Yang di Pertua, saya kirannya dengan izin, Tuan Yang di Pertua, saya ingin menyentuh ucapan daripada sahabat saya yang lebih kanan iaitu Ahli Yang Berhormat dari Johor Tenggara dan Muar Dalam yang saya fikir ada kait-mengait dan tali-menali dengan ucapan Yang Berhormat Menteri Kewangan.

Tuan Yang di Pertua, apabila saya bandingkan ucapan Ahli Yang Berhormat dari Muar Dalam dengan ucapan Ahli Yang Berhormat dari Johor Tenggara dan ucapan Ahli Yang Berhormat dari Kota Bharu Hulu tadi seolah-olah berbalik, Tuan Yang di Pertua, berbalek betul. Kalau sayalah seorang pemerhati di dalam Dewan ini, pemerhati dari luar negeri dan duduk di kantin,

tidak duduk sebagai pemerhati di dalam Dewan in mendengar suara sahaja daripada luar tentulah saya mengagakkan berangkali Ahli Yang Berhormat dari Muar Dalam dan Ahli Yang Berhormat dari Johor Tenggara ini berangkali duduk di sebelah Pembangunan dan Ahli Yang Berhormat dari Kota Bharu Hulu berada di sebelah Kerajaan, kerana saya nampak ada masaalah-masaalah yang begitu besar disentuh, Tuan Yang di Pertua, biarlah saya sebutkan.

Saya ambil dahulu, Tuan Yang di Pertua, Ahli Yang Berhormat dari Muar Dalam katanya—apakala beliau menyentuh Kementerian Pertanian dan Perikanan:

"Apa yang sebenarnya maksud saya, Tuan Yang di Pertua, ialah bahawa sektor pertanian tidak mempunyai strategi pembangunan yang seimbang dengan sektor perindustrian. Dalam sektor industri umpamanya CIC semenjak tahun 1969 memimpin dan menggalakkan perkembangan industri dan pada hari ini hampir-hampir semua, walaupun tidak semua barang industri dari luar negeri dikenakan cukai impot. Apakala cukai impot dikenakan sebelum kilang-kilang terdiri dalam negeri untuk mengeluarkan barang-barang impot gantian itu atau kilang-kilang yang ada tidak mengeluarkan dengan secukup-cukupnya keperluan negara ini, akan tetapi di dalam sektor pertanian strategi seperti ini tidak ada. Beratus juta masih lagi diimpot, umpamanya susu, daging, jagong, sekoi, makanan haiwan dan sehingga jerami membuat guni beras pun diimpot dengan dikenakan cukai yang murah dan tidak bercukai langsung diberi taraf perintis, tetapi dijual lebih mahal 100% dalam negara ini."

Tuan Yang di Pertua: Saya kira ini sudah cukup.

Tuan Hussain bin Haji Sulaiman: Terima kasih, Tuan Yang di Pertua,

Tuan Yang di Pertua: Kalau lagi dua tiga minit hendak menggulung, saya benarkan.

Tuan Hussain bin Haji Sulaiman: Apa yang saya maksudkan, Tuan Yang di Pertua, di dalam Dewan ini ketika kita membahaskan Belanjawan, saya mengagak Yang Berhormat Menteri Kewangan sebelum mengemukakan sesuatu perkara yang merupakan

satu perubahan besar tentulah dikaji dari segala aspek dan sebagai anggota-anggota kanan di dalam Dewan ini yang kanan dalam partinya dan pernah juga memegang jawatan Pengerusi di dalam Badan-badan Berkanun, saya agak tidaklah begitu manis mengeluarkan tuduhan-tuduhan yang agak berat di dalam Dewan ini kepada Menteri-nya sendiri. Lainlah, Tuan Yang di Pertua, kalau seperti saya ini yang duduk di sebelah sini jauh sekali dengan Badan-badan Berkanun seperti itu tentulah agak kurang arif akan perkara-perkara yang sebenar.

Dengan sebab itulah, Tuan Yang di Pertua, sambil-sambil mencari publicity ini, kita juga terpaksa memikirkan bahawa bermain bola kalau sudah tidak dapat kita menendang kepada gol lawannya, agak kurang manis kalau kita pusing menendang masuk balik ke dalam golnya sendiri.

Tuan Lim Kit Siang (Bandar Melaka): (*Dengan izin*) Mr Speaker, Sir, many Members of Parliament are happy with the 1973 Budget. I, for one, deplore this 1973 Budget for the failure of the Minister of Finance to undo the many oppressive and regressive taxation and fiscal measures in the country. The reaction of the man-in-the-street is not one of joy or elation but one of relief with reservation that at least for this year, they are spared the many new-fangled taxes of the Minister of Finance, such as the payroll tax, the turnover tax, the crown-cork tax, the telephone tax, the development tax and last year's iniquitous sales tax.

The people are fully aware that this Budget, as described by my colleague, the Member for Seremban Timur, is an election-minded Budget to endear the Government to the people. But they know, as sure as night follows day, that after the next elections, the Minister of Finance will churn out even more oppressive and regressive taxes.

The 1973 Budget, however, is not without its regressive features. For instance the imposition of excise duties and the increase of import duties on items such as gas-operated stoves, cookers, electric irons and electric ovenettes will hit the lower middle classes and those of the poor income bracket harder than those in the upper middle and super income groups.

The 100% increase in the import duty on oranges and apples have sparked off

a public outcry from irate housewives and mothers. Such an increase, of course, will not banish apples or oranges from the tables of the Minister of Finance and his tycoon-compradore colleagues in the M.C.A. and the Alliance. In fact, I venture to say that if the import duties on oranges and apples are increased to \$1.00 each, the rich, like the Minister of Finance, would not even bat an eye, and they will continue to consume as many apples and oranges as they are doing now. But for the Malaysians of low income group, such increase in the prices will put them out of their range. Much has been said about the nutritious and other aspects of oranges and apples to Malaysians, and I do not propose to repeat them here. I must, however, bring to the attention of the House of the special consequences of the increase in the price of oranges to one section of the people in Malaysia. As is well known, and I believe the Minister of Finance is aware of this, oranges hold a special place for the Chinese, particularly during the Chinese New Year, which is two months hence, for they represent prosperity and happiness. Oranges are bought in large quantities by all Chinese families, regardless of class. And there is just no substitute, even Malaysian ones, for oranges for the Chinese New Year. I do not believe that the Minister of Finance is suggesting that for the Chinese New Year, the Chinese, for instance, exchange instead of oranges, bananas, pineapples or chikus.

The increase in the price of oranges is, therefore, going to make 1973 a black Chinese New Year for the Chinese of low income groups, especially in the wake of the increase of a multitude of consumer goods. I understand that the M.C.A. has set up a Committee to protect and safeguard Chinese culture and customs, and I am surprised that they have said nothing about this.

My colleagues and I are fully appreciative of the need to protect and encourage local fruit cultivation, and this is why I am not arguing for relief for foreign fruits such as grapes, pears, figs, peaches and plums. But apples and oranges should be excluded from any increase of import prices because of the reasons which I and other Members have advanced.

The Finance Minister may point to the increase of sales tax from 5% to 10% on a number of luxury goods, such as

cigarettes, cigars, alcoholic beverages, perfumes, precious stones and metals as progressive taxation. We welcome this increase, as we have in this House more than once called for heavier taxation on luxury goods. But the sales tax is, by itself, a grossly unjust and regressive measure which squeezes the poor more than the rich, and has widened the gap between the haves and the have-nots. Our consumers have grave forebodings for the future, for they know that the Minister of Finance has the power in his hands to vary upwards the 5% sales tax to any percentage he in his wisdom should determine. And the Finance Minister, in his past 13 years as Finance Minister, whatever wisdom he has accumulated, is not distinguished for his compassion for the poor toiling masses, whether in the rural areas, estates, new villages or urban slums.

Therefore, we in the D.A.P. strongly call for the abolition of the 5% general sales tax and its substitution by a selective sales tax of 20% on all luxury goods.

The present Budget, despite its comparative mildness as compared to other Budgets of the Finance Minister, is nonetheless of the same kind. It is one of a series of Budgets prepared by the rich for the rich, at the expense of the poor. It is a Budget which will issue forth from a Minister of Finance who is an eminent member of the rich man's club, like the M.C.A. Year after year, the Finance Minister has sought ways and means to increase revenue by imposing further burdens on the poor and the low-income bracket, and not by extending the scope and extent of the incidence of taxation on the wealthy and affluent. Invariably, the poor either have to bear new taxation burdens, or like this year, have to continue to shoulder the iniquitous 5% sales tax without relief. It is indeed time that the Finance Minister should lessen reliance on indirect taxation on the toiling masses as the main source of Government revenue, and search for ways and means to raise the revenue contribution from those with the capacity to pay, the rich and wealthy. There is a long overdue need to overhaul the taxation structure, and the D.A.P. calls on the Government to re-orient its taxation policies and measures so that the rich and wealthy are called upon to make a greater contribution than they are making at present, and the burden on the poor and

low income brackets drastically reduced, as by the abolition of the 5% sales tax and other regressive indirect taxation.

The 1973 Budget, as an instrument of the Government's policy for the mid-term of the Second Five-Year Malaysia Plan, should be designed to serve the greatest happiness of the greatest number of the people in Malaysia. It should do this by three things:

- (1) by maintaining price stability;
- (2) high level of employment; and
- (3) just income distribution.

On looking back to the Government's Economic Policy of the sixties and early seventies, it cannot be said that these three objectives have been achieved.

(1) *Maintaining price stability*

The Treasury's 1972-1973 Economic Report stated that in 1972, consumer prices increased by 2½%, whereas in the preceding five years, they went up by 1%. The Report attributed this acceleration largely to imported inflation. The Report stated and I quote, "The discernible trend towards an acceleration in prices in the past two years is a matter of concern to the Government". This is an admission of gross Government incompetence, when for the last two years, Opposition Members of Parliament have been drawing the attention of the Ministerial Benches to the inflationary tendency in the country. It is shocking that Government should now only be discerning a trend in the acceleration in prices.

Yet this is again typical of the rich man's society that the Finance Minister moves in, as a five cents increase in a kati of sugar or five or ten cents increase in a tin of condensed milk is just not discernible at all to people who throw away thousands of dollars a night in night-clubs or gambling joints. It is no use blaming international factors for the price increases of consumer goods, without at the same time looking at the factors at home. In its pursuit of industrialisation, the Government is prepared to sacrifice the interest of the people, particularly of the low-income groups, to the industrialists and capitalists.

To lure foreign capital, the Government not only promises cheap and docile labour by the enactment of its armoury of anti-labour laws, but also a captive market,

where the industrialists can manipulate their consumer prices to ensure maximum profit margin, regardless of public interest.

The Treasury's Economic Report stated that all industries which had received protection have always been required to obtain prior approval, before they could raise prices. This is not sufficient comfort to the housewives and consumers who for the last two years have seen one consumer price increase chasing another, with their dollar's purchasing value falling. It is public knowledge that there are many pioneer industries which are inefficient, high-cost, hiding behind a high protective wall. The Government should set up a Commission of Enquiry to investigate into the efficiency, productivity and pricing of pioneer industries' products, to ascertain that the consumers and the public are not made to bear the burden of propping up inefficient industries.

Here, I want to say a word about rice production in Malaysia. The Economic Report warned of the dangers of exceeding the 90% self-sufficiency in rice production, as otherwise there would be serious problems of disposal of Malaysian rice in the world markets, where prices have been falling for four years up to mid-1972 in response to the success of the "green revolution". It would not be feasible to export rice as Malaysian rice costs more to produce. For instance, the price of Mahsuri rice, including transport cost from West Malaysia, in Kuching was nearly \$450 per ton as compared to \$300 per ton for China rice of a similar quality. It is a measure of the lack of foresight and proper economic planning that we have spent hundreds of millions of dollars on gigantic mass irrigation projects like the Muda and Kemubu Schemes without finally benefitting either the padi farmers or the consumers.

The Government has gone in pursuit of the goal of near rice self-sufficiency, without considering the economic possibility of lowering the cost of production of rice. The lowering of the cost of production of rice will have the following double advantages. Firstly, it will increase the farmers' incomes and therefore allow them to invest more in agricultural expansion and crop diversification. Secondly, as rice forms the major part of the budget of Malaysians, a reduction in the price arising from lowered cost of production will be equivalent to a substantial enlargement of the domestic market

and purchasing power. This will enable them to buy more manufactured goods, agricultural products, particularly meat, vegetables and dairy products—leading to further expansion in the market for the farmers.

As it is now, Malaysia's self-sufficiency in rice is achieved without a significant lowering in the cost of production, creating an economic crisis, rather than an occasion for national pride. They cannot expand production, for there is a sagging demand in the domestic market for rice, nor can they export because of the high costs of production.

I therefore call on the Government Departments concerned to urgently institute a survey and enquiry to look into the possibilities of drastically cutting the cost of production of rice, so that the farmers will get larger incomes and the consumers cheaper food. This matter should not be ignored any longer.

(2) Maintaining a high level of employment

The Government has conceded that unemployment remains one of the most serious social problems in Malaysia. The Minister of Finance estimates unemployment at 8% of the labour force in 1972, although this must be, as usual, a gross underestimation.

The Second Malaysia Plan is the fourth five-year Development Plan in our country, and for every such Five-year Plans, one of its professed objectives is to "generate employment opportunities at a rate sufficient to provide productive work for new entrants to the labour force and lower the rate of unemployment". On looking back from a wider time horizon, it is clear that the economic policy of the Alliance Government is an utter failure in this respect. It has failed not only to generate employment opportunities at a rate sufficient to provide productive work for new entrants to the labour force, let alone to lower the rate of unemployment.

In 1957, a Government census reported that the rate of unemployment is 1.8% of the labour force. Today, the Minister claims it is 8% although it is more than likely to be over 10%. In other countries, Finance Ministers have tumbled for even lesser failures.

There is today in Malaysia the new problem of the educated unemployed. This

is brought out most vividly in the Reports of the Public Services Commission. Thus, in the 1970 Report of the Suruhanjaya Perkhidmatan Awam Malaysia, and with your permission, Mr Speaker, Sir, I will just quote this paragraph to highlight this point:

“Bagi jawatan yang berkehendakkan kelulusan yang rendah seperti kelulusan Tingkatan II, Sijil Rendah Pelajaran, Tingkatan IV, atau Sijil Pelajaran Malaysia, calon-calon yang berkelayakan terus bertambah. Di samping itu bilangan kekosongan bagi jawatan-jawatan yang memerlukan kelayakan ini tidaklah begitu banyak jika dibandingkan dengan jumlah pemohon-pemohon. Sebagai contohnya bagi jawatan-jawatan Pembantu Perpustakaan di Jabatan Talivesyen yang memerlukan Sijil Pelajaran Malaysia/Malaysia Certificate of Education/Federation of Malaya Certificate of Education atau Oversea School Certificate dan mendapat kepujian dalam Bahasa Melayu pada peringkat peperiksaan tersebut, seramai 1,472 pemohon diterima untuk memenuhi hanya 2 kekosongan, dan jawatan Penyelia Kandang Haiwan di Kementerian Kesihatan pula yang hanya memerlukan kelulusan Tingkatan II, seramai 1,140 pemohon telah diterima untuk memenuhi satu kekosongan.”

Sir, this fully gives an idea of the immensity of the problem of the educated unemployed in Malaysia. It is regrettable that apart from paying lip-service to this problem, there does not seem to be any energetic resolution of this grave social problem which, under the care of the Finance Minister, has grown from 1.8% to over 10%.

There has been a lot of talk recently of the rectification of the economic imbalance between the races. I wonder what is being done to rectify the racial imbalance in unemployment.

The 1967-1968 Socio-Economic Household Survey on page 110 reported and I quote:

“It is significant that in 1962 the unemployment rate in terms of the labour force for each of the major races in Malaysia, namely, Malays, Chinese and Indians was practically the same at 6%.

In 1967/68 this pattern changed and the increase in unemployment has been mostly concentrated among the Chinese and Indians. In fact, the unemployment rate

among the Malays has gone down from 6% to 5.88% while that of the Chinese has gone up from 6% to 6.9% and for Indians there has been a significant increase in the unemployment rate from 6% to 10.3%.”

Four years have passed since the Socio-Economic Survey, and from all indications, the rate of unemployment have further proceeded apace among the Indians and Chinese, and it is essential that this matter must not be overlooked.

I hope the Minister of Finance, in his reply, will throw some light on this problem, and state what the Government is doing about it, and not evade the issue.

Unemployment is admittedly a very serious problem. The Finance Minister, in his Budget speech, said that faster economic growth, increasing orientation of educational programmes to meet actual needs, and a universal acceptable family planning programme are among the long term answers to this difficult problem.

I must confess my skepticism about the seriousness of the Government in implementing family planning to lay the groundwork for less rapid population growth.

I will give one example. On November 11, I read in the *Utusan Malaysia* of the Khutbah Hari Raya Aidilfitri 1392 which was prepared by the Perak Department for Religious Affairs. The theme was the economic position of the Muslims, and in this sermon which was read out in all Perak mosques it was stated, and I quote from the report, with your permission, Sir:

“Menurut khutbah itu lagi, bahawa bilangan umat Islam di negeri ini adalah mendukacitakan kerana semakin merosot, lebih-lebih lagi dalam tahun tujuh puluhan ini.”

“Ini harus akan terus merosot dalam tahun lapan puluhan dan sembilan puluhan kerana terdapat satu faktor iaitu orang-orang Islamlah yang paling ramai mengamalkan rancangan keluarga.”

“Menurut khutbah itu, orang-orang Islam terdapat satu peratus yang didaftarkan dalam rancangan keluarga, manakala bangsa-bangsa lain terdapat tidak sampai suku peratus yang mengikut rancangan tersebut.”

"Kata khutbah itu, jika berlaku kemerosotan umat Islam di negaranya sendiri sudah tentu akan jadi golongan yang kecil dan ketika itu haruslah tidak lagi didengari suara mereka jauh sekali mendapat tempat di dalam pemerintahan."

"Dalam usaha menyelamatkan keturunannya di masa akan datang haruslah kita berikhtiar menambahkan bilangan umat Islam sehingga menjadi golongan yang paling ramai katanya."

I was surprised, Sir, to read of such a report, for firstly, from my knowledge, the increase and incidence of family planning in urban areas far exceeded family planning in rural areas. In fact, it is no exaggeration to say that family planning has hardly made its mark in the rural areas.

Secondly, I was sufficiently interested by what was stated in the khutbah to look up the Report of the 1970 Population and Housing Census of Malaya on "Community Groups".

This Census, which was conducted by the Government Statistics Department, gave a breakdown of the population in Malaysia along racial lines. And for the State of Perak, where this report emanates from, I find the following figures.

For Perak, giving comparative population, between 1957 and 1970.

	Malays	Chinese	Indians	Others	Total
1957	484,530	539,334	186,803	10,779	1,221,446
1970	675,995	666,237	222,718	4,221	1,569,161

Tuan Yang di Pertua: I will give you about 5 minutes more and no more.

Tuan Lim Kit Siang: I beg your pardon!

Tuan Yang di Pertua: I will give you 5 minutes more and no more.

Tuan Lim Kit Siang: It is thus very clear that in the State of Perak, the Chinese, from being the main community group in 1957, has been replaced by the Malays.

What is all the more surprising is therefore the exhortation, the nature of which I have just spoke about. One can thus be excused for being very cynical about all the things that are being said from the Ministerial Benches, about their desire to have more family planning, faster economic growth, less unemployment and a more just and equal society.

(3) *Just income distribution*

The Budget should be the Government's fiscal instrument to eliminate the gross injustices in the distribution of income and wealth in our society. The Finance Minister is very proud of the fact that he has been in the Treasury for 13 years. He will never permit the people to forget that he is the longest-serving Commonwealth Finance Minister, probably the second longest-serving Finance Minister in the world after Luxembourg which he described as a very small country.

In my view, the test of a Finance Minister's calibre is not in the number of years he served in this office, but whether during his tenure of office, he had eliminated avoidable poverty and human suffering.

The Finance Minister had 13 years to do this, and can we say in all justice that the poor are less poor than they were 13 years ago? We see after 13 years' of the Minister of Finance's stewardship of the fiscal and economic policies of the country, the rich becoming richer and the poor poorer.

One submits that there is no more damning indictment of his 13 years of financial responsibility than his unconscious admission on page 14 of his Budget speech, where he said:

"I am informed that in Trengganu, for example, inshore fishermen's incomes are in the region of only about \$60 per month."

After 13 years as Finance Minister, he has just been informed that the fishermen in the East Coast eke out a miserable, sub-human existence! Where is the prosperity, just society that the Government boasts so much about over radio and television *ad nauseum*.

But it is not merely the East Coast inshore fishermen who are eking out a miserable existence, the padi farmers, in particular the tenant farmers in the sawahs in Kedah, the estate labourers, the new villagers, the workers, the unemployed—all the dispossessed and disinherited in Malaysia—are equally worse off.

The Government has expended vast sums of money on FELDA schemes, but the settlers are finding it impossible to keep ends meet to lead a decent life and meet their debt commitments to the FELDA. I am glad that the Chairman of FELDA, the Honourable Member for Segamat Utara, has shown

greater awareness of the hardships of the FELDA settlers and I hope he will be able to radically help the FELDA settlers who are forced to live on the poverty line if they also have to meet the FELDA loans.

For a start, I would call on the Government to abolish the interests payable by FELDA settlers, and secondly, the loan repayments should be rescheduled in such a manner that no settlers will face hardships because of the commitments to repay to FELDA. But of course there are groups of people who are in the same plight of dispossession—the 900,000 new villagers and the estate labourers—who should also, after 13 years, be having a better life, but they are not.

Finally, Mr Speaker, Sir, before I conclude, I want to make a final reference to one of the vagues of the day—the matter of restructuring economic racial imbalance.

Here I would like to draw the attention of the House to a Study on South-East Asian economies commissioned by the Asian Development Bank, of which Malaysia is a member.

The Study, which was on the Development Policies of the Seventies, had this to say on communal economic disparities; and with your permission, Sir, I will quote it to end my speech—

“In some countries, there is even talk of the ‘communal economic disparities’. Now, in so far as we are concerned with inequalities in the distribution of incomes, this notion of ‘communal disparities’ is misleading, since there are poor and rich people in all communities. One would also have thought that progressive taxation to reduce inequalities of incomes, both between the rich and the poor and between the poorer rural areas and the richer urban areas, would be sufficient to relieve the worst spots of poverty wherever it exists in all communities. But those who think in terms of ‘communal disparities’ are not satisfied with this answer. They desire not merely the redistribution of final incomes through taxation; they also desire what they would describe as a more equitable redistribution of economic activities between the different communities.

The first thing to point out here is that while it may be possible to redistribute the

national income after it has been produced without serious disruptive effects on production, such disruptive effects are unavoidable when we are attempting to redistribute the economic activities which produce the income. The second thing to point out is that the pattern of distribution of economic activities between artificial people (except where there are artificial barriers to free entry into occupations) is likely to be less arbitrary than the distribution of incomes and property. In a given economic setting, particular people are performing particular economic activities because they are most efficient in performing these functions. To restrict their activities or replace them would therefore reduce productive efficiency and in particular cause severe losses to those who depend on their services.”

Sir, this Report is . . . . .

Tuan Yang di Pertua: Order, order.

Tuan Lim Kit Siang: I am winding up.

Tuan Yang di Pertua: Now, straightaway!

Tuan Lim Kit Siang: Yes, Sir. Since this is a Report commissioned by Malaysia and therefore I would commend this Report for the serious study of the economic planners and Government leaders, particularly in view of the declaration by the Minister of Finance at the end of his Budget Speech, where he said:

“To sum up, the indispensable element for the success of the New Economic Policy is growth. Growth is necessary to provide us with a bigger national cake with large slices for all Malaysians, including the ‘have-nots’ of all races. To achieve this, three economic measures have to be taken. The first is growth, the second is growth and the third is still growth.”

Thank you.

Tuan Edmund Langgu anak Saga (Saratok): *(Dengan izin)* Mr Speaker, Sir, the coming year, 1973, will be a very decisive year for everyone of us. It will be a year when the Second Malaysia Plan will come under review. It is also a year when we can assess whether or not the New Economic Policy, which formed the basis of the Plan, is going to be successful, or that we will still

act as a bridge between the people and the Government in the implementation of development plans and projects. But this course has been denied to us now. It is none of our fault. As a result we can see and hear the deteriorating situation in the rural areas. We were elected by these people. Yet we, their voice, their ears, their eyes and their feet, are stifled, plugged, blindfolded and tied-up because our only crime, if that is what it is, is that we differ in approaches with the political parties in power.

Therefore, I feel that the Government, especially political leaders in this country, should review their attitudes towards the Opposition, before our well intentions and our service are rendered useless, thereby the people stand to lose and the country unbalanced in its stride towards maturity and progress.

1973, Sir, the year of overall review in every sphere of our national efforts, both political, social and individual, is a God-sent opportunity to do just this. It is and should be the turning point in our national development and proper time to evolve new thinking and arrive at new efforts through new or improved and systematic approaches and planning. Let us not fall into the same mistake of leaving undone what we had collectively at both State and Federal level decided to achieve and implement for our people. If we succeed, we should succeed together, whether in the Government or the Opposition camp. If we fail, then let us fail as one people in one country. But I hope this shall never be, given a little give and take.

Tuan Yang di Pertua: The time is up.

Tuan Valentine Cotter (Bau-Lundu): Tuan Yang di Pertua, saya bangun dan menyokong Rang Undang-undang Perbekalan, 1973 dan Usul mengenai Anggaran Belanjawan, 1973 oleh Yang Berhormat Menteri Kewangan di Dewan ini baharu-baharu ini.

Tuan Yang di Pertua, ada satu sahaja perkara yang saya hendak sentuh iaitu berkenaan dengan buah-buahan seperti buah apple, sunkist dan grape.

Buah-buahan ini adalah jenis buah yang penting untuk pesakit di hospital-hospital di seluruh negara ini dan untuk budak-budak

supaya anak-anak itu mendapat zat-zat vitamin dalam buah-buahan yang tersebut itu.

Kita mempunyai banyak jenis buah-buahan seperti papaya, nenas, rambutan, jambu batu, pisang dan lain-lain lagi.

Tuan Yang di Pertua, buah-buahan ini memang bagus dan mengandungi vitamin-vitamin, tetapi buah nenas itu tidak baik dimakan oleh budak-budak dan orang-orang yang kena sakit gastric, memang tidak boleh makan buah nenas itu.

Saya menyentuh berkenaan dengan makanan yang penting seperti beras, gula dan susu. Tuan Yang di Pertua, beras ini adalah sebagai satu makanan manusia di seluruh Asia Tenggara. Ini adalah makanan yang penting pada tiap-tiap orang tua dan muda, jadi harga beras ini makin bertambah naik dari sehari ke sehari dan dari setahun ke setahun khususnya di Sarawak. Inilah yang menyusahkan kita dan rakyat seluruhnya.

Tuan Yang di Pertua, bukanlah kita sudah mencukupi keperluan beras di negara kita ini? Apakah sebabnya harga beras ini makin bertambah naik dan kadang-kala kita hendak beli pun tak ada daripada kedai itu, ini terutamanya di Sarawak.

Tuan Yang di Pertua, tidak berapa lama pada tengah bulan September, tahun 1972 perintah berkurung dikuatkuasakan selama 3 minggu di kawasan saya di Bau. Sesudah sampai satu minggu ramai orang-orang di kampung itu sudah tidak ada beras. Mereka pergi ke kedai Cina hendak membeli beras yang berhampiran di kampung itu dan dia mengatakan, tidak ada beras. Pada hal di kedai itu masih ada lagi beras 7 atau 8 guni, tetapi katanya beras tidak ada lagi dalam simpanannya. Saya hairan di manakah disimpan beras itu?

Tuan Yang di Pertua, kemudian saya terus berjumpa dengan Menteri dan Tuan Residen di Kuching. Pada keesokan harinya, Tuan Residen saya dan kakitangan-kakitangannya pergi membawa bekalan beras, susu, gula, minyak makan dan garam ke kampung itu dan di bahagi-bahagikan kepada semua orang-orang yang memang sudah susah di kampung itu.

Tuan Yang di Pertua, oleh hal yang demikian, saya berasa bahawa perkara beras ini amatlah penting untuk semua rakyat

kita. Saya mendapat tahu bahawa ada orang-orang bumiputra di luar bandar meminta quota beras terutama di Sarawak tetapi tidak dapat quota-quota beras itu. Ada seorang yang meminta quota beras itu sudah menunggu sehingga 10 bulan. Jangan kata mendapat quota beras, jawapan pun tidak ada sampai hari dan saat ini. Saya memang berasa sedih, Tuan Yang di Pertua, apakah sebabnya tidak diberi jawapan kepada permohonan-permohonan itu. Ini menunjukkan merendah bahasa.

Tuan Yang di Pertua, ini ada satu perkara lagi yang menunjukkan tidak adil juga. Di Dewan ini selalu dikatakan menolong rakyat bumiputra di luar bandar, apakah ertinya menolong rakyat bumiputra itu? Adakah atau tidak dimasukkan kaum Dayak Darat, Iban, Kayan dan lain-lain lagi? Saya tidak suka perkara yang sebegitu dilakukan. Saya hendakkan perkara yang adil. Saya tidak suka bercakap di belakang, mesti di hadapan. Biar kita bergaduh dahulu jangan bergaduh kemudian.

Tuan Yang di Pertua, saya bukan hendak menyalahkan Kerajaan tetapi orang-orang yang berniaga atau orang yang berkuasa di dalam sesuatu Jabatan atau Lembaga, itu yang bersalah.

Oleh yang demikian, saya minta Kerajaan dan Menteri yang berkenaan mengambil perhatian yang berat di atas perkara yang tersebut ini, iaitu susu dan gula di Sarawak makin meningkat harganya. Susu ini adalah satu makanan yang amat penting untuk orang bayi pada tiap-tiap hari dan orang sakit. Oleh yang demikian, saya berharap Menteri yang berkenaan akan mengambil perhatian di atas perkara ini.

Saya menyentuh berkenaan dengan pertanian, Tuan Yang di Pertua. Sekarang kita ini sudah merdeka. Kita mesti berdiri teguh di atas kaki kita sendiri dalam segala bidang pertanian dan perusahaan di seluruh negara kita ini.

Kita lebih sukakan kemajuan, kekayaan dan keamanan. Kalau kita tidak berusaha betul-betul di dalam bidang pertanian itu, habislah badan akan menjadi lemah oleh kekurangan tenaga. Yang kita perlukan ialah tenaga yang kuat, badan yang sihat, baharu dapat bekerja kuat membuat apa-apa sahaja pekerjaan.

Tuan Yang di Pertua, pertanian ini amatlah penting dan patut digalakkan di negara

kita ini, khususnya di Sarawak; yang mana masih tinggal jauh ke belakang kalau dibandingkan dengan Malaysia Barat di sini.

Di negeri Sarawak masih banyak tanah yang luas untuk skim-sekim pertanian dibuka dengan sebesar-besarnya supaya kita mendapat hasil yang baik dan supaya rakyat dapat menikmati kesenangan di seluruh negara kita ini.

Berkenaan dengan pelajaran, saya ada mendengar wartaberita di dalam radio baharu-baharu ini yang mengatakan bahawa Apollo Ke 17 pun sudah sampai ke muka bulan. Sungguhpun ada akhbar-akhbar ataupun radio-radio, tetapi kita manusia ini tidak sama fikiran. Mereka tidak percaya berkenaan dengan khabar-khabar ini, lebih-lebih lagi macam orang-orang tua, tetapi sekarang bukan Apollo sahaja ke bulan, manusia pun sudah sampai ke muka bulan.

Tuan Yang di Pertua, inilah satu bukti yang menunjukkan bahawa dalam segi pelajaran sains dan teknologi moden sekarang inilah yang menjadi satu tenaga untuk manusia naik ke bulan. Ini adalah satu bukti permodenan pelajaran-pelajaran untuk anak cucu kita.

Saya berharap Kerajaan dapat menolong dan membantu pelajar-pelajar yang miskin di luar-luar bandar ataupun dalam bandar supaya semua kaum dapat peluang belajar ke peringkat yang tinggi. Insya Allah mudah-mudahan anak cucu kita dapat maju ke hadapan supaya mereka juga nanti dapat naik ke bulan.

Tuan (Timbalan) Yang di Pertua:
Panjangkah lagi, Ahli Yang Berhormat?

Tuan Valentine Cotter: Sedikit lagi. Tuan Yang di Pertua, berkenaan dengan jalanraya, jalanraya itu adalah satu perkara yang penting untuk rakyat yang tinggal di luar-luar bandar atau di kampung-kampung, khususnya di Sarawak, terutama sekali di kawasan saya Bau-Lundu memang perlu diadakan jalanraya, oleh sebab banyak kampung-kampung yang jauh sangat dari bandar, supaya rakyat-rakyat di kampung-kampung itu dapat menjualkan barang-barang atau apa sahaja yang dapat dijualkan ke pekan-pekan dan dengan senangnya dilawati oleh pegawai-pegawai Kerajaan atau doktor-doktor.

Akhirnya, Tuan Yang di Pertua, saya minta Kerajaan Pusat supaya tolong menambahkan banyak lagi peruntukan wang untuk membinakan projek-projek dan jalanraya-jalanraya di luar-luar bandar, khasnya di Sarawak. Saya minta Kerajaan mengambil perhatian yang berat atas perkara yang tersebut di atas ini.

Tuan Michael Chen Wing Sum (Ulu Selangor): (*Dengan izin*) Mr Speaker, Sir, the 1973 Budget is indeed a mild and painless one to all with the exception of some housewives, fruit importers and the unfortunate East Malaysians who may have to pay slightly more.

The significance of this Budget as compared with the previous ones, though prepared and presented in this House by the same Honourable Minister, is that more humanitarian and sympathetic feelings have been given to the poor and the have-nots. At the same time, it may also be due to his experience and wisdom which he has gathered over the years, the Honourable Finance Minister has certainly now possessed the skill to operate it without much pain on those who may have to go through the surgical process of taxation.

However, we must not be made to believe that a painless Budget could give us a period of complacency. On the contrary, we should work harder for a better future. We still have numerous problems remaining unsolved. One of them is unemployment. Thousands and thousands of our job-seekers still do not see the light over the horizon. They are many times more than the vacancies available and some of them have wandered and waited for years without getting a job. The problem has to be settled and must be settled without delay. Another is the poor daily-paid employees who have found it more difficult to meet the ever increasing cost of living. The prices of our essential commodities have gone up and up, but their salaries remain unchanged.

We have taken note of the warning sounded by the Honourable Minister of Finance that industrialisation has its price and that price could well be a slightly higher cost of living. This concept, though long established in many countries like America, Japan, Britain and others, may not necessarily be applicable here as Malaysia

has comparatively cheaper labour and cheaper raw materials. Some of the companies here are making enormous amount of profits. The day of making quick and big profits should not only have gone but must be seen to have gone. Genuine industries may need some protection, but investors must be made to understand that they come here for long term investment.

From the national point of view, education is the best form of investment. It certainly deserves to have the lion's share in the estimates and also greater attention. Indeed our future depends a great deal on the adequate and effective education of our children. But reports have unfortunately shown that we still have to put in a lot more of effort to improve the standards.

While on education, I wish to appeal to the Honourable Minister of Education that we still have a great number of temporary teachers, in number of about 2000 of them, who are anxious to obtain training and become permanent. Some of these teachers have been teaching for years and have become part and parcel of our education system. They deserve help and attention.

On the question of recognising degrees of foreign universities, I am glad that the Honourable Minister of Education has informed this House that he will make an announcement on 21st December, 1972. I earnestly hope that this will be a day of joy instead of sorrow for those who have waited for this day to come for so long. To this, I refer to the Nanyang, Taiwan and other graduates.

I also wish to draw the attention of the Honourable Minister of Education that our Chinese school children are still learning the complicated old Chinese characters which have been very much simplified and adopted elsewhere, such as China and Singapore. Blessings are, therefore, required from the Honourable Minister of Education to have such old and difficult characters replaced in our text-books.

Similarly, such blessings and approval are also required from the Honourable Minister of Home Affairs for such simplified characters to be adopted in the publication of newspapers and magazines.

Although impressive progress has been made in rural areas, still more care and attention are needed. In particular, I would like to draw the Government's attention on the life of the estate workers. Estate workers in terms of number, are mostly Indians. I speak on their behalf, not because I like to champion them but because I realise that we have no Alliance backbencher of Indian origin although there are two Ministers on the Government Bench. It appears to me that they have been the forgotten lots. But such state of affairs occurs not entirely due to the fault of the Government for they are living in private estates. In some cases, their conditions of living are deplorable. Many of these labour quarters are old and rotten. They are no longer habitable. They have no electricity supply and no proper sanitation.

As the general salaries of daily-paid employees have not been increased according to the cost of living, many people have found it difficult to survive in the cities or big towns, particularly the migrants from the rural areas, even if they can get their jobs there. Board and lodging are both expensive. Under these circumstances I venture to suggest that dormitories should be constructed for them, at least to start with, for the bachelors. In this way, not only can they obtain decent but cheap accommodation, goodwill may be promoted among bachelors of all races.

To put us back to the right track, Mr. Speaker, Sir, the Honourable Minister of Finance has given us the correct key word, that is, growth. But growth cannot be achieved without the will of the people and the necessary facilities provided. I am confident to say that our people have the will but unfortunately facilities are not always provided. Many of our people want land and land is still plenty in our country. In many cases, they have earnestly applied not once but many times. But they have waited in vain.

Mr. Speaker, Sir, last but not least, we must succeed in the execution of our New Economic Policy and the Second Malaysia Plan. But we cannot achieve this goal without full involvement of all the people and their wholehearted support and co-operation. Still in this country, there are not less than half of our people who do not understand the contents and spirit of our Policy and the Plan. Perhaps it is not too late to educate them, to make them understand the

Policy and the Plan without which we can never expect great success in their execution. This job, perhaps, Mr Speaker, Sir, can be safely left in the capable hands of Yang Berhormat Tan Sri Ghazali Shafie, the Honourable Minister with Special Function and Information.

Tuan Lim Cho Hock (Batu Gajah): (*Dengan izin*) Mr Speaker, Sir, I have a few matters to raise for the consideration of this august House.

Mr Speaker, Sir, lately I have received a number of complaints regarding the lawlessness in the Police Department. I would like to begin by saying that, on the whole, the Police in our country have been doing a good job in maintaining law and order and preserving the peace of the country. However, lately, certain activities of a few black sheep in the Police Department have tarnished the good name and image of the Police Force. These few black sheep have not only been behaving rudely, but they have very often taken the law into their own hands. These men behind the uniforms are supposed to maintain law and order.

Between the months of August and September this year, I have received no less than 3 specific complaints of Police brutalities in the State of Perak. In two of these cases, the Perak Chief Police Officer has been notified and asked to investigate. Lest I be charged for making wild statements, I would give this House some information regarding the three complaints which I mentioned earlier:

Firstly, on 23rd August, 1972, one taxi driver named Kam Keng Chiew was kicked on his shin in public at Kampar Road, Ipoh by one Traffic Police Officer. The taxi driver lodged a report with the Police and the Police report number is 351/72.

Secondly, 4 Malay youths from Batu Enam, Batu Gajah were detained by the Police on 28th September, 1972 for an alleged offence. All of them were beaten up while under detention. One of them by the name of Othamen bin Mat Yusof was so badly assaulted that he suffered a swollen face.

Thirdly, on or about 29th September, 1972, one Wong Kim Yin of Taiping was detained by the Police at Taiping Railway Station on suspicion of theft and was beaten

up by the Police on the spot in the presence of many people. One of the witnesses is one old man named Chan Choy.

Mr Speaker, Sir, I am sure there are many more such cases which have not been reported or brought to light. One wonders whether a day ever passes without a Police atrocity being committed. This state of affairs has gone too far and the people have suffered in silence and in fear. When will such lawlessness on the part of the Police stop? When will the Government put a stop to this cancerous growth in our society? I, therefore, call on the Government to set up a Commission of Enquiry to probe into high incidence of Police brutalities in our country. I am confident that the fair-minded members of the Police Force will be on my side when I make this call.

Mr Speaker, Sir, I now refer to the question of an offender's right to counsel. Clause 5 (3) of the Federal Constitution reads: "Where a person is arrested, he shall be informed as soon as may be of the grounds of his arrest and shall be allowed to consult and be defended by a legal practitioner of his choice".

Can we sincerely say that the Police Department is observing this constitutional right strictly? Very often lawyers are not permitted to see their clients who are under detention. During this period the Police usually try to extract "confessions" or other statement from these offenders. It is my opinion that the constitutional guarantee of the right to counsel has been breached by the Police. I hope the Government will look into this.

Secondly, Sir, to give more meaning to clause 5 (3) of the Constitution, I suggest that offenders should be allowed to sit beside their lawyers during the course of their trials so that fresh instructions can be taken. In certain countries this practice has been adopted.

Mr Speaker, Sir, I now come to another topic, viz. commercial crimes. I must say that the Government has been very slow and inefficient in dealing with commercial crimes. For instance, some years ago there sprang up hundreds of so-called life insurance companies in our country. These mushroom companies played around with the contributors' funds and then later they found that they could not meet the contributors' claims.

Thousands of people were swindled of millions of dollars. Only after widespread frauds had been committed, the Government took action and wound up the companies. Now, if the Government had been more alert there would not have been such swindles. When the companies were wound up, the contributors got back only a few per centum as dividend. Some of these matters have not yet been finalised even until today.

Mr Speaker, Sir, after the mushroom insurance companies came the tontines or chit funds. Here again, the Government was caught napping. The Government has failed to take early actions against these chit funds which have swindled the public of millions of dollars through misuse of the funds and through unfair biddings which were "fixed". Until now the actions taken by the Government have not been very satisfactory. Although the Government has given a time limit to these chit fund concerns to wind up, some of them still form new pools of contributors. The Government has neglected to freeze the assets of the chit fund concerns. The Government must take full responsibility for this state of affairs for it is the duty of the Government to protect the interests of the public.

Next, I would like to bring it to the notice of this House that certain finance companies do not follow the letter of the law. For instance, they charge the borrowers an extra sum other than the interest rate stated in the loan documents. This extra sum is commonly known as "football money". Another common illegal practice of some finance companies is that they repossess the securities like motor cars even though $\frac{1}{3}$ of the loans is paid up without an order of court—contrary to the provisions of the Hire Purchase Act. Now, if the Government really cares for the people, it should keep a close surveillance over the dubious activities of these finance companies and not just leave these problems to the law courts which are at times not the best forums to deal with such commercial crimes. The Government should not hesitate to withdraw the licence of any finance company which is found to have used underhand tactics or devices to swindle and exploit the public.

There is another area of business that the Government should look into and that is the business of licensed moneylenders. Though the provisions of the Moneylenders

Ordinance which govern the business of licensed moneylenders are quite strict, some unscrupulous licensed moneylenders have devised means of getting round the Ordinance. These moneylenders usually make borrowers sign blank IOU chits and other loan documents. And when the borrowers make repayments, they are usually not given receipts. When the borrowers feel that they have paid enough towards the capital loan and the interests, they naturally stop paying. But to their surprise later, they find that the moneylenders have issued them summonses. Their civil suits are now based on the IOU chits and the other loan documents which the borrowers have signed at the time of borrowing. These blank IOU chits and the other documents have now been completed by the moneylenders and more often than not, with higher figures than those which were originally lent out. Here again, I feel that the Government should not leave such complaints and grievances to the laws courts because the law courts do not usually go beyond the four corners of the IOU chits and the other loan documents. I urge the Government to take a serious view of the matter and devise a method by which such illegal practices can be avoided. One way of putting a stop to such practices is, perhaps, to instruct the law courts to report all moneylenders' cases to the Attorney-General's Department and if a moneylender is found to have committed breaches of the provisions of the Moneylenders Ordinance wilfully, then his licence should be withdrawn forthwith.

Wan Mokhtar bin Ahmad (Kemaman): Tuan Yang di Pertua, dalam menyokong Anggaran Belanjawan, 1973 yang telah dikemukakan oleh Yang Berhormat Menteri Kewangan beberapa hari yang lalu, saya suka bercakap dalam beberapa perkara yang belum di sentuh oleh Ahli-ahli Yang Berhormat dalam Dewan ini dalam ucapan mereka yang bermula semenjak hari Isnin lalu.

Tuan Yang di Pertua, dalam usaha Kerajaan membangkitkan kesedaran masyarakat luar bandar dan menaikkan taraf hidup mereka berbagai usaha telah dijalankan.

Sebagai contoh beberapa Rang Undang-undang untuk menubuhkan persatuan-persatuan telah diluluskan oleh Dewan ini.

Dan di setengah-setengah tempat hari ini kita dapati, iaitu di luar bandar telah ditubuhkan beberapa persatuan seperti Persatuan Peladang, Syarikat Serbaguna Persatuan Pekebun Kecil dan sebagainya. Dan kadang-kadang oleh kerana terlampau banyak persatuan itu maka mendatangkan kebingungan kepada setengah masyarakat di luar bandar, oleh kerana terlampau banyak persatuan yang saya sebutkan tadi.

Saya percaya di antara tujuan besar ditubuhkan persatuan itu ialah untuk memberikan taraf kehidupan penduduk-penduduk luar bandar dengan lebih tinggi di mana bantuan atau pertolongan dapat disalurkan menerusi persatuan-persatuan tersebut.

Kalaulah tujuannya satu, pada pendapat saya adalah lebih baik diadakan satu persatuan sahaja yang boleh meliputi segala aktiviti masyarakat luar bandar samada dari segi pertanian, ternakan, perniagaan dan perusahaan yang sesuai dengan muslihat mereka, kerana dengan cara itu kita dapat mengatasi beberapa kesukaran yang akan dihadapi kelak seperti kawalan dari pihak Kerajaan ke atas persatuan-persatuan itu, kekurangan orang-orang yang berkebolehan untuk memimpin syarikat-syarikat dan lain-lain lagi.

Di kampung-kampung sebagaimana yang kita tahu amatlah sukar untuk mendapatkan orang-orang yang berkebolehan untuk mengendalikan beberapa persatuan. Di samping itu, kita dapat menyatukan mereka dalam satu persatuan yang teguh, kerana di kampung-kampung mereka yang memasuki satu-satu pertubuhan khasnya persatuan anjuran Kerajaan, mereka mahu melihat kesan dan natijahnya dengan segera.

Misalnya dalam dua persatuan yang ditubuhkan serentak dalam satu Mukim iaitu Persatuan Peladang dan Syarikat Serbaguna. Selepas beberapa bulan, salah satu persatuan itu mendapat habuan ataupun baja percuma daripada Kerajaan, sementara persatuan yang satu lagi tidak mendapat apa-apa bantuan dari Kerajaan. Maka sudah tentu persatuan yang tidak mendapat apa-apa bantuan daripada Kerajaan itu akan lumpuh, kerana ahli-ahlinya akan meninggalkan persatuan itu dan menyertai Persatuan Peladang, atau mana-mana persatuan yang mendapat bantuan dari Kerajaan itu. Oleh itu, saya berharap kepada pihak Kementerian yang berkenaan supaya mengkaji

balik perkara ini dan kalau dapat dijadikan satu sahaja persatuan yang boleh meliputi segala aktiviti yang saya sebutkan tadi, samada dalam bidang pertanian, perniagaan, perusahaan dan sebagainya. Langkah ini perlu diambil samada di kalangan petani-petani mahupun di kalangan nelayan-nelayan.

Tuan Yang di Pertua, sebuah negara yang sedang pesat membangun seperti Malaysia ini adalah memerlukan di samping kewangan, tenaga manusia yang jujur dan kerjasama yang rapat di antara satu sama lain untuk menjamin kejayaan pembangunan yang sedang berjalan itu. Kita memerlukan selain daripada rakyat yang mempunyai pendirian dan hidup yang berdisiplin, pegawai-pegawai tadbir yang cekap, jurutera, akitek, juru ukur bahan, doktor, akauntan dan sebagainya. Semua pegawai-pegawai itu masing-masing mempunyai tanggungjawab dalam bidang dan iktisad masing-masing dan semua mereka hendaklah diberi layanan yang sama di antara mereka supaya mereka dapat mencurahkan tenaga mereka dengan ikhlas dan berkesan.

Pada masa ini, saya difahamkan bahawa setengah pegawai profesional tidak mendapat layanan yang sama dikalangan mereka dari Kerajaan yang menyebabkan rasa tidak puas hati terdapat dikalangan mereka. Sebagai contoh doktor-doktor yang menjadi pakar di dalam satu-satu bidang, dan akauntan-akauntan dibayar elaun khas yang dinamakan inducement allowance di antara \$200 hingga \$250 sebulan. Sementara akitek ataupun engineer, walaupun mereka pakar dalam satu-satu bidang seperti road specialist, atau soil specialist, mereka tidak menikmati dan menerima apa-apa elaun sebagaimana yang dinikmati oleh doktor-doktor dan akauntan yang saya sebutkan di atas tadi.

Oleh sebab itu, kita kerap kali mendengar ada jurutera dan akitek yang berkhidmat dengan Kerajaan, bila mendapat tawaran yang lebih dari pihak private sector ataupun badan-badan yang lain, terus meninggalkan jawatannya dalam perkhidmatan Kerajaan dan memasuki dalam badan-badan yang tersebut. Oleh itu, saya berharap kepada Kerajaan supaya mengkaji dan memberi layanan yang sama kepada mereka dengan membayar elaun yang saya sebutkan di atas itu supaya mereka dapat mencurahkan tenaga mereka kepada negara dengan ikhlas dan lebih berkesan lagi.

Tuan Yang di Pertua, pada masa ini Kerajaan menyediakan berbagai kemudahan untuk menarik pemodal-pemodal asing menanam modal di negara kita dengan mendirikan kilang-kilang perusahaan di mana akan terdapat kelak peluang kerja yang banyak untuk penduduk-penduduk negara kita ini.

Kalau kita tinjau kepada kilang-kilang yang telahpun ada di negara kita ini, kita dapati sebahagian besarnya menggunakan bahan-bahan mentah yang dibawa dari luar negeri sebagaimana kilang-kilang rokok, gandum, kain dan sebagainya. Sebaliknya pula sebahagian besar bahan-bahan mentah negara kita ini yang boleh diproses dalam negeri kita ini dan dapat memberi peluang pekerjaan yang banyak kepada penduduk-penduduk di negara ini dihantar untuk diproses di luar negeri.

Saya rasa sudah sampai masanya, sesudah kita mencapai kemerdekaan 15 tahun, kita mengambil langkah-langkah yang tertentu untuk memproses bahan mentah negara kita ini yang boleh diproses di dalam negara kita ini seperti kayu balak dengan cara menjemput pemodal-pemodal asing dengan memberikan kemudahan-kemudahan yang istimewa untuk mereka mendirikan kilang-kilang yang menggunakan sebahagian besar daripada bahan-bahan mentah kita seperti getah dan bijih timah.

Saya percaya tiap-tiap seorang yang mengutamakan kepentingan negara adalah mengalu-alukan peristiharan yang telah dibuat oleh Yang Berhormat Menteri Perusahaan Utama baru-baru ini yang mengharamkan eksport ke atas 10 jenis kayu balak ke luar negeri sebagai satu langkah menjamin perusahaan plywood dan kilang-kilang papan di negara kita ini.

Tindakan ini adalah satu langkah yang menggalakkan dan patut diberi pujian. Sungguhpun pengharaman eksport itu berbentuk "sementara" sahaja, sebagaimana yang diistiharkan oleh Menteri yang berkenaan, tetapi saya berharap Yang Berhormat Menteri itu tidak keberatan memotong perkataan "sementara" dan menggantikan dengan perkataan "buat selama-lamanya."

Tuan Yang di Pertua, pada pendapat saya, sudah sampai masanya Kementerian ini mengambil langkah-langkah yang perlu untuk mengharamkan bukan sahaja ke atas

10 jenis kayu yang diistiharkan itu, tetapi juga ke atas semua jenis kayu balak yang lain juga supaya semua kayu balak dapat diproses dalam negeri kita ini sebelum dihantar ke luar negeri dan dengan ini peluang-peluang pekerjaan yang banyak dapat diadakan untuk rakyat negara kita.

Tuan Edwin anak Tangkun (Batang-Lupar): (*Dengan izin*) Mr Speaker, Sir, 1973 will be a very important year in the history of our young Nation. This is when the Second Malaysia Development Plan will come under review. It is a testing year when we will decide whether or not the implementation of the Nation's New Economic Policy has been accepted by the rakyat and whether the various good intentions and good ends

have been properly and sensibly implemented.

In the Sarawak context, 1973 is also a decisive year. It will be a year when we will celebrate the 10th Year of the birth of our Nation. Before 1963 it was Malaya, newly independent, and Sarawak and Sabah still Crown colonies of the British.

Tuan (Timbalan) Yang di Pertua: Masa sudah cukup. Ahli Yang Berhormat boleh sambung pada hari Isnin dalam masa 10 minit lagi. Dewan ditangguhkan hingga pukul 2.30 petang, hari Isnin, 18hb Disember, 1972.

Dewan ditangguhkan pada pukul 6.30 petang.